

תיק ברגמן

ספר המופע
בית ברגמן :
A Gallery Walk :

תיק ברגמן

ספר המופיע
בית ברגמן : A Gallery Walk

Bergman House: A Gallery Walk

The performance is launched on the occasion of The Israel Festival, September 2020, in cooperation with the Israel Museum, Jerusalem

Concept and research: Hadas Ophrat
Artists/Performers: Hila Flashkes, Talia Keinan, Kineret Haya Max, Hadas Ophrat, Gai Sherf, Naomi Yoeli
Bergman House's b&w photographs: Aliza Auerbach
Photographs of Bergman house and artists' performances: Hila Flashkes, Hadas Ophrat
Curatorial Accompaniment of the performances: Aya Miron, The Israel Museum, Jerusalem
Performance manager: Galia Pavlichenko
June 2020

Performance book

Editing: Hadas Ophrat, Naomi Yoeli
Design and production: Hila Flashkes
Scanning and prints: Yair Medina - Jerusalem Fine Art Prints

Documentary video:

Video: Itamar Mendes-flohr, Goni Riskin
Sound: Niv Gafni

Supporters: Israel Festival, Mifal HaPais, Council for the Culture and Arts, Outset Contemporary Art Fund

Left page: Aliza Auerbach, Israel Museum and Bergman house, detail, 1980

תודות אישיות
פרופ' צבי אייל, מרים אפלדורף, נחמה הילמן, ניצן ולנסקי, ד"ר מרטין ויל, דניאלה זילברשטיין אסל, אילן (לושי) יעקובזון, רן נחמייס, הרי ספיר, ד"ר גدعון עפרת, עמליה עפרת, ד"ר עירית כרמון-פופר, אורי פרוכטורי, מירב קטרוי, מעין רזניה, רונית ריין, נגה שלומי, טלי תמייר, Graham.

צילום משמאל: עליה אורבן, מוזיאון ישראל ובית ברגמן, פרם, 1980

הפרויקט התאפשרודות לתמיכת הנדיבת של:

outset.

A Gallery Walk

המופע נערך לרגל פסטיבל ישראל, ספטמבר 2020, בשיתוף עם מוזיאון ישראל, ירושלים

מחקר ופיתוח רעינו: הדס עפרת, פעולות ומיצגים: נעמי יואלי, נחמת חיה מקס, הדס עפרת, הילה פלשkes, טליה קינן, גיא שרכז, צילומי בית ברגמן (ש/ל): עליה אורבך, צילומי בית ברגמן וצלומי פעולות אמנותיות: הילה פלשkes והדס עפרת, ליווי אוצרותי של המופע: איה מירון, מוזיאון ישראל, ירושלים, מנהלת מופע: גליה פבליצ'קן, ספטמבר 2020

ספר המופע

עריכה: הדס עפרת, נעמי יואלי
עיצוב והפקה: הילה פלשkes
סistikות והדפסות: יאיר מדינה – הדפס אמנותי ירושלים

סרט תיעודי:

צילום: איתמר מנדס-פלור, גוני ריסקין
עריכה: אילית בק
סאונד: ניב גפני

בתמיכת פסטיבל ישראל, מועצת הפיס לתרבות ואמנות, קון אוטוסט לאמנות עכשווית

תודות
פסטיבל ישראל – איל שר, מנכ"ל הפסטיבל; איציק גולן, מנהל אמנותי; מيري מנירב, מפיקת הפסטיבל; אביבה ניר, גלעד, עוזרת מנכ"ל; שירה ויטלי, מנהלת תוכן והISTRY חוץ; עדי שפי, מנהלת שיווק; אורנה ליפידות, חססי ציבוי. מוזיאון ישראל, ירושלים – פרופ' עוזו ברוון, מנכ"ל; יואב מרה, משנה למנכ"ל; סוזן סטרול, מ"מ ראש אגף לקשרי חוץ; ברקת מון, רשות המוזיאון; תמר סופר, מנהלת ארכיאון המוזיאון; עדד רחמים, ראש מחלקה ביחסון וחירות; נעם כהן, מנהלת מחלקה אירופית; עומר צור, סגן מנהלת מחלקה אירופית; אביב דוד, מפיקה אמנויות; נופר לוי, מפיקת ראשית; אביב אלינסון, מפיק. San Diego Museum of Contemporary Art ("La Jolla"), California. במת מיצג, תל אביב.

הדים עפרת

נעמי יואלי

כנרת חייה מלהס

הילה פלשkes

טליה קינן

גיא שרע

פרולג

בית ברגמן: A היא יצירה בינתחומית המבוצעת בביתה של אספנית האמנויות המודרנית, שRELOT ברגמן, במתחם מוזיאון ירושלים, ירושלים. שישה אמנים מאירים את עולמה הפרטיאי ואת המרחב הציורי/מוסדי שבו הוא מתקיים, בוילה מפוארת אך גם בבידור שנכפה עליה, מוקפת גדרות ומאבטחים.

האם נוכחותה של שRELOT עדין שורה על הבית, שמתронן בהדרגה מאוסף הציורים, הפסלים וחפצי האמנויות? ואולי זו רוח התקופה והסגנון האדריכלי ששורם עליו? במרקם הקשיים שבין האספנית למוזיאון, ארגז וסבוך סיפור חייה ואהבתה לאמנות, שמליה שאלות על היחסים בין הפרט והמסדר ובין האישיות והציורי. דומה שלא ניתן להפריד בין השניים, כמו במתווה סמלי, ביתה נבנה בסגנון האדריכלי המודרני כחלק אינטגרלי של מוזיאון ירושלים, ואילו תכנון הפנים הוא העתק הפרטית בנוי יורק.

בית ברגמן נועד לשמר ולהציג אוסף אובייקטים אמנותיים, בתוך הקשרם הביתי. את הקונספט זהה הגתה שRELOT ברגמן על פי דגם של חדרי תקופת דוגמת חדר רוטשילד במוזיאון ירושלים, כשהחדר (או הבית, במקורה של בית ברגמן) מציג את טעמה ובחירה של האספנית בהקשר לאורחות חייה. אנחנו מכירים בתים פרטיים שהפכו למוזיאונים, אך אלה כמעט תמיד חדרים ובתים פוסט-מורטם, כאשר שנחפטו לעין הציבור לאחר מותם בעלייהם. בתים וחדרים שכאלה, בחדר הרצל, ובתייהם של בן גוריון, ביאליק ועגנון, מספקים לנו מיציניות. אנחנו מציגים לתוך חיים ש Kapoorו, וכן, במובן מסוים, הווים תחילה חייאה מחדש של אישיות ושל תקופה על מאפייניה התרבותיים.

בית ברגמן הוא דוגמה יוצאת דופן לבית שבמשך שלושה עשורים תפקד כמוזיאון חי – יצור כלאים של בית פרטי, אספנית ואוסף פרטי שנבלעו אל קרכו של מוזיאון ציבורי. שRELOT ברגמן הגדירה מלכתחילה את ביתה כ"בית של אספנית אמנות במאה העשeries". סוכנת הבית ובת הלוויה של העידה שלא היו לשRELOT אשליות לגבי העתיד: "אחרי עשר שנים הם בוחח הפכו את הבית למגרש חניה", אמרה לה שRELOT באIRONIA מפוכחת. בחיה, שRELOT ברגמן פתחה את הבית לצפיה באספיה ובעבודות האמנויות הרבות, מאות במספר, אך ייחודה את הביקורים בעיקר למוזנים מקרוב מוגל מכירה, לאורחים באירועים פרטיים כמו ימי ההולדת המפורטים שלה במרפסת הבית, ולעתים לאירועים ציבוריים, כמו קונצרטים לאייסוף תרומות, שהתקיימו בחדר המוסיקה.

היצירה בית ברגמן: A כוללת פעולות ומיצגים במתכונת של תערוכה פרפורטטיבית בתוך חדרי הבית וחליו. מקובלת התפיסה שבתערוכת אמנות מוצגים חפצי אמנות, צילום ותיעוד. התערוכה שלנו מציגת פעולות. ייחודה הוא בהיותה תלוית בזמן ומקום (Time and site specific) – בולם, תלויות הקשר של יחס הפרט והציבורי, חייה הפרטיאים של שRELOT בתוך מרחב מוזיאלי מבוקר בנהלים ותקנות. לביקור בתערוכה יש שני מישורים. בראשון, הפרפורטטיבית נעמי יואלי מתחזה למדרכיה במוזיאון ומונחה את המבקרים במסלול הסיור בתערוכה בהשראת עבדתה של אנדראאה פריז'ר Museum Highlights: A Gallery Talk (מוזיאון פילדלפיה לאמנות, 1989).¹ למרות שחלפו שלושה עשורים מאז הביצוע המקורי, מצאנו לנכון לאמץ את טקטיית הפעולה של פריז'ר – מהדמויות הבולטות בשיח של ביקורת המוסדיות – על מנת לשוב ולבחן את הנחות היסוד של המוזיאון ואת מעמדם של יצירות

השביעים, והמרפסת האחורי, הוסבו למטבח תעשייתי ולהדר אוכל לעובדי המוזיאון. שימור המבנה הארכיטקטוני (אדריכל אל מנספלד, מעצבת פנים דורה גד) נגם.

היצירה שלנו, בית ברגן: A Gallery Walk, היא מהוות לשROLOT ולואי ברגמן, זוג אספני אמנות ותורמים נדיים. אוסף ברגמן לא זכה לתיעוד כתלוני במוזיאון ישראל; لكن בחרנו לצרף בספר המופיע תיאור מדויק של תוכלת הבית על רהיטיו, חפציו ואוסף האמנויות המרשימים (רשימת המוזיאון בעבר: מרים אפפלדורף) בפעהה של תיקון.

מקורות ההשראה ליצירה זו מאיירם היבטים פרטניים באישיותה של שROLOT, אך בו בזמנם הם מאיירם גם את המקרה הפרטני בחALK מהבנייה התרבות המקומית, הישראלית-ציוונית, וסמלת המובהק - מוזיאון ישראל.

הדרס עפרה

שROLOT ולואי ברגמן⁵ ב ביתם בניו-יורק, שנות ה-50

⁵לואי ברגמן, אדריכל אנגלי (1955-1896) ושולוט ליריד (2002-1903), בוגיה (1903-1939), אנטוורפן, בוגיה (1939-1967) הקידשו חלק עיקרי מחייהם ומונמנם לאספנות של אמנויות מודרנית וליפילטרופפה. הזוג ברגמן היגרו מבלגיה ללבונן. נסיעתם זונגה לטערכות World Fair (בבו-יורק, 1939, הפקה עם פרוץ מלחמת העולם ה-2 לשוחות מושכתי. בזמנם המלחמתי, ביתם בלונדון והפיצו ועבודות אמנות רבת בבד. למעט תקופות קצרות באירופה ונסיעות ברחבי העולם, הם חיו בניו-יורק, לאחר פטירת בעלה עלתה שROLOT לישראל בשנת 1967.

Andrea Fraser, Museum¹ Highlights: A Gallery Talk, The MIT Press, October, Vol. 57, 1991, pp. 104-122

²במהלך המחקר והעבודה הגענו לדיננו סרט וידאו בית, שצולם ב-29 ביוני, 1998, בידי צלם בתיו דיוון, בבראה דירן קרוב לשROLOT, במהלך ביקורם שם אשתו בבית ברגמן. הסרט משלב תיעוד חALK נבדך מעבדות האמנויות, עם וירר בין חדרי הבית תוך דיאלוג עם שROLOT. למרות גילה המתקרם (היא הייתה אז בתה, 96), שROLOT מוסיפה לאחר הסיר פרטם רבים אודות העבודות והיה ולבסוף אף "מנהלה" חלק מהסיטו בילויו הרויריה.

תמליל הסרט (באנגלית)

מהו בסיס לטקסט הסיר בתנאים הביתי, לסקירת עבודות האמנויות, ולדיאלוג עם שROLOT.

³המרואיאנים במופע ובספר זה, מופיעים ביחס התפקיד בלבד, ללא שמות. אנו מודים למראיאנים על נוכנותם להעשיר את היישע שלנו בסוגיות שונות.

⁴צילומיה של עליה אורבן, מופיעים לא כוותרת עמו ועם נערכו בבית אירוחים ציבוריים ופרטיים. בתקופת העבודה על המופיע (2019), ולרגל גילוחה של "פטריה אגרסיבית"; בבית, הועברו כל יצירות המקור למחסני המוזיאון ולאולמות התצוגה. המטבח, המעובד בסגנון אמריקאי של שנות

האמנות ושל אוספים פרטניים בתרבות ובחברה שלנו. רבות מההתוכנות האירוניות שעלו בסיפור של פריזר, בעיקר לאגינה האידיאולוגית של המוזיאון ביחס לצרכנו, תקופת גם במקורה של מוזיאון ישראל, חלק מהבנייה התרבות הלאומית הישראלית. חלק מהtekstים השנונים של פריזר, המיצגת עמידה פרפורטטיבית- ביקורתית.tekstים אחרים שאלים מסיר שROLOT ברגמן קימה בתוכה, כשהיא מארחת יידיך וצלם וידיאו חובב, שכבר ביקר בבית והכיר היטב את כל פרטיה האספונת הרכבים שבו.² בסרטו הויידאו ניכר שROLOT הייתה מודעת לטעם המינוח שלה במדרכה בבית ובאוסף הפרטיה שלה, אף בחרה לגבוט את הסיר המצלום בסיפורים ובאנדרות אישיות אודותיו, במקום להתקמקד בהיבטים אמנותיים ומשמעותם של היצירות. מקורות נוספים ליצירה כוללים חומריארכיון, פרטומי המוזיאון, יומנאות ומכתבים אישיים של שROLOT ברגמן, וריאוות עם אישים מHIGH מזכירה של ברגמן ועם בעלי הפקדים במוזיאון ישראל בעבר ובהווה.³ כל אלה התגבשו במהלך תחקיר מקיף שנערך במהלך 2017-2020.

במושר השני של התערוכה פועלים האמנים הדס עפרה, הילה פלסקס, כנרת היה מקס, טליה קינן וגיא שרכ בזמנם אמת בחדרי הבית השנונים, ויזרים רשומון אמנותי. כל אמן והשפתו, כל אמן זווית אחרת. אין לפנינו תערוכה עם קו אוצרות איה. עפרה מתמקד בפעולה שימושה של עץ הווית שנטוע בחצר הפנימית של הבית, באילו היה ארטיפקט. עץ הווית, שמעטר גם את תמונה הנוף של מוזיאון ישראל כסמל של מקומות, טען ברבדים תרבותיים ופוליטיים. פלסקס בוחרת בחומר הגולמי כדי לפסל תמונה טבע דומם, ואריאציה על נושא memento mori (זוכר את המות), בהתייחסות ישירה לחדר פיקאסו שהוביל בעבר עשרות יצירות קרמיות של האמן ולשימוש של החדר בעבר אוכל. החומר בפיסול שלה לא עבר שריפה בתנור; הוא משדר גופניות, רך ופגע, דמיוי לחים באמנות. מקס מבצע סדרת פעלות שמושא התייחסותן היישר הוא דמותה ומעוננה של שROLOT ברגמן. היא עצמאית במקול גופה את דיקונה של שROLOT אל קירות הבית ומערסת את התוכנית האדריכלית של הבית כמו הייתה בוגר גוף או תינוק עשו ניר מקומט. הטקסט שבוחרת את פעלותיה הוא לא פהות ממכתב אהבה. קינן ושרף - אמנית חזותית ומזיקאי - בחרו לפעול יחד בחדר המזוקה. שרכ מרקון גען עץ מתוכנו והופך אותו לתיבת תוהודה של כל נגינה. קינן ויצירת רישום פחים של גזע עץ שרוף וחורכת אותו בהקרינה עליו להבות אש. על החלון מנגד היא מקרינה פרפר לילה ורושמת מעליו רשת של קווים בפחם שחור. הפנים והחוץ, הריק והמלא, מהדדים זה את זה בעבודתם. אליהם מctrפים התצלומים של העלמות עליה אורבן זל, יידתה של שROLOT ברגמן, אשר תיעדה את הבית בשנת 1980 בסדרת צילומי שחור-לבן. העדות המוצולמת שלה היא חלק אינטגרלי משפט המופיע וספר המופיע שלו.⁴ גוף עבודות האמנויות שנבלע בין כל אלה מוטבע חותמה של שROLOT ברגמן בצל עובה.

שROLOT ברגמן הייתה בבית מאמצע שנות השבעים של המאה העשורים עד למותה בגיל 99 בשנת 2002. בהתאם להסכם שנחתם בין למויאן, נshraro תכולת הבית ומרבית אוסף האמנויות כמותם שמה עשר שנים לאחר מותה. מדי פעם נערכו בבית אירוחים ציבוריים ופרטיים. בתקופת העבודה על המופיע (2019), ולרגל גילוחה של "פטריה אגרסיבית"; בבית, הועברו כל יצירות המקור למחסני המוזיאון ולאולמות התצוגה. המטבח, המעובד בסגנון אמריקאי של שנות

המדריכה נפגשת עם קהל המבקרים, כ- 35 אנשים, בחלל הכנסה של מוזיאון ישראל בירושלים, בסמוך לкопות. היא מובילת את הקהל לכיוון בית ברגמן, מרחק של חמיש מאות מטר.⁶

ערב טוב. המם.... colm פה? ערב טוב

שמי אנדריאה. אני שמחה להזמין את כולכם לבית שרלוט ברגמן במוזיאון ישראל, ירושלים. אני אהיה המדריכה שלכם היום, בשעה שנטבונן בבית, המ, בהיסטוריה שלו ובואספים שלו. הסיר היום הוא סיור-גלאיה בビיה של אספניות אמננות של המאה העשרים, ואנחנו נתרצה היום בכמה חדרים בבית, החדרים המיוחדים לאמנים מפורסמים, חדרי האוכל, חדרי הנוחיות וכו'. המם- האם כולם שומעים אותן? אם אתם לא יכולים לשמעו אותן, אל תתבונן בבקשה, פשוט תגידו לי להרים את קולו. כן?

אני מקווה שכלכם רכשתם כרטיסי כניסה בכניסה המחדשת, בדוכן המשולב של מידע וקרטיסי כניסה. אם אתם חברים במוזיאון או באגודות הידידים, כמובן אינכם צריכים לשלם דמי כניסה. חברות, כדי לכם, משחתת תפקיד חשוב בחיה המוזיאון. חברים רבים מזמנים שהצטרכו למוזיאון מכיוון שתפסו אותו כמוסד בעל איקות מהמעלה הראונה, אחד המאגרים העולמיים הגדולים של הציוריציה ו, אה, אם אתם חברים המוזיאון, תונכו ליהנות משל התהבות, הזמן נתפתחות, לתערוכות, החשוב ביותר לחיים אירופי בלב הכנסה התהבותי הידועה בירית מדינת ישראל, מוזיאון ישראל, ירושלים.

"מוזיאון לאמנות אינו רק בנין, או בית, לא רק אוסף של חפצים. מוזיאון לאמנות - במילויו מוזיאון לאומי כמו שלנו - הוא מוסד ציבורי עם שליחות, עם סמכות [...] מוזיאון ישראל הוא מוזיאון לאומי [...] בעוד שבית הנכות "בצלאל", במשך 25 שנים קיומו כאחד ממוסדות התהבות החשובים של מדינת ישראל ושל העם היהודי כולם, פנה אל קהל מקומי ויהודי במיוחד, המוזיאון החדש (מוזיאון ישראל) נטפס כפונה לעולם החיצוני, ומיציג את הפנים הנאוות של המדינה הענירה בפני העולם הרחב. מנקודות מבט היסטורוגרפיה אפשר לתאר את המעבר מבית הנכות למוזיאון ישראל ב-1965 כהשלמה מאהורת של מהלי כינון היבנות והמלכויות שביצע דוד בן גוריון מיד לאחר היווסדה של המדינה החדשה ב-1948. תפיסתו הברורה של מוזיאון ישראל היא ממש בתקופה מפוארת הפтиיחה נכתב במפורש: "המוזיאון הלאומי החדש" ומודגש במיוחד המיקום הסימבולי שלו: על גבעה במרכז הגיאוגרפי של ירושלים, כשל עוטרים לו סביב בניית הכנסת החדש, משרדי הממשלה, בניין האוניברסיטה העברית, מנהר המצלבה מיימי הצלבנים והדר נופה של העיר עצמה".⁷

"עוד בדינום הראשונים על הקמת המוזיאון, פחות מעשור לאחר כינון המדינה, התייחס טדי קוללה, אז היזם ולימים הייר'ור הראשון של מוזיאון, המנהלים של המוזיאון, לחזון של המוזיאון, מוזיאון בינלאומי לעם, לאומה: "האוספים הפרטיטים [בחוץ'] של חפצם אמננות ועתיקות הולכים ועוברים משיבות שונות לרשויות ציבוריות לא תיהיה כבר אפשרות להשיגם. מחזקם האוספים

⁶ טקסטים מתייחסו המופיע או ברוח המופיע של אנדריאה פריז'ר מופיעים במופיע ובספר זה ברגמן לעברית. התהנות והדריכת עלי-ידי געמי יואלי, המתחווה "אנדריאה", מדריכה במוזיאון, לובשה בחליות מכנסים בעבע תכלכל, נעלת געלים שחורת, שערת אספה. זאת ברוח החוויה של פריז'ר במורה שלה, לובשה בחליות בהירה מהותית, נעליה שחרורה ושערת שחור. יש כאן איפוא החזה כפולה ו"חקי" של חקיי". ואיל מהחזה לפיז'ר ולדריכתה במוזיאון ישראלי הקרה על שמה של פריז'ר (אנדריאה), בשם שפיז'ר התוודה במקור לדמות פיקטיבית של מדריכת במוזיאון פילדלפיה. וזה מעצרפת עברות ההדריכת לעברדה הביקורתית של פריז'ר ביחס למסדר המוזיאלי.

⁷ טלי תמייר, מהסוכנות אל הממלכה: על המעבר מבית הנכות "בצלאל" אל מוזיאון ישראל, הרצאה ביום עיון בתעוכת 'המאך / העזה לא שימושית', ארכרט טלי בן נון, בית האמנים ירושלים, <http://talitamir.com/catalog/album/273>

שדה האמנות המודרנית ירד אל העולם כשהוא כורע בטבורו בפרויקט הלאומיות [...]. ניכosa של האופציה המודרניסטית הוא רגע מימושו של הדחף להתמער בעמדות חיקוי הדגם התרבותי שמייצג את "המערב".

כשם שארץ ישראל היא המולדת הלאומית הטבעית, מוצגת אירופה כמולדת התרבות הטבעית, והנסעה לאירופה לבקש שם אחר דוגמים תרבותיים שקולה לרעיון של שיבת למקורה.⁸

שרה חינסקי

של כל אחד ואחד- על מנת להבטיח את האירוע המשולם באווירה יצאת דופן. אוסף הפסיטים העשיר מערש הציוריציה ועד היום, התוצאה המוזיאלית המרהיבת, המרחיב האלגנטית והעצוב עוצר הנשימה - כל אלה הופכים את האירוע במוזיאון ישראל לחוויה בלתי רגילה בעלת ממד מיוחד במינו.⁹

הציבור, שמרבה לרכוש בגדים, חפץ נוי ותכשיטים זולים, חיב להעלות את רמת הטעם הטוב והיעידון באמצעות התבוננות ביצירות אמנות, יצירות המופת של התהבותם שלנו ושל ציבורייזיות ותקופות אחרות, ובאמצעות חשיפה לטעם מעודן.

⁸ שרה חינסקי, מלכוה ענוו אַרְץ, תל אביב, הקיבוץ המאוחד, 2015, עמ' 205, 142, 161.

⁹ זיכרון דברים מס. 1 מישיבת הودה להקמת מוזיאון לאומי, 1957.22.3.9493/22.

¹⁰ ראיין למורים טל, "הבקור", 1964, מובא אצל טלי תמייר "מוזיאון ישראל: החולות, הממושך והקונספציה: מבית הנכות למוזיאון הלאומי", שנתון מוזיאון ישראל [אנגלית] 1989.

¹¹ מתוך בрошור פרסומי, מוזיאון ישראל, 'ארטס' פרטיטים ברוכים הבאים לבית ברגמן.

לא ימסרו את אוספיים אם תצוגה ראהיה לא טובצח מראש".¹⁰ "עובדיה זו שהמוזיאון שלנו רchal לעצמו שם למוזיאון בעל רמה ולא מוזיאון פרוביינציאלי, אפשרה לנו לרכוש דברים רבים (...) ואם אנו מתקווים ומיצבים להקים מוזיאון רציני, אנו תלויים בשם הטוב שייצא לו בקרבת אספנום ומוזיאונים בעולם כולו".¹¹

מתי בפעם האחרונה נהניתם מארוחת ערב קסומה ליד פסלי הענק של פיקאסו והנרי מור?

מתי חגגתם בהוקטיל מפואר סביב דגם ירושלים בימי בית שני או יצרתם "נטורו-קינג" לצד מסיכות עתיקות וחפצ' יודאיקה נדירות? זה לא עוד "חלל", זה לא עוד "אולם אירופים", מוסד התהבות הגדל בישראל ומהמוזיאונים המובילים בעולם מזמן אתכם לקיים בו את האירוע הבא שלכם. רחבות קראון, הצופה אל הנוף הירושלמי עוצר הנשימה, חצר דגם בית שני, גן האמנות המרהיב, הגלריות המוצבות בקפידה ובויטה הפרטוי של אספנית האמנות של רוגמן, אלה רק כמה מהמתהימים שבהם אפשר לערוך אירועים מסוימים שוננים תוך מתן מענה לצרכים הייחודיים

המדריכה מגיעה עם הקהל לקרבת ביתו
ברגמן, סמוך לכינסה

ברוכים הבאים לבית ברגמן, ביתה הפרטי של אספנית אמנות מודרנית במאה העשרים

אני גם, כמו חבר הנאמנים ומדריכי המוזיאון, מתנדבת. זהה לכן הפריולוגיה של, הפריולוגיה של, אורות, כתנדבת - ושם אמר, כאמנות להיות מסוגלת לבטא את עצמי כמו היום, פשוט אינדיבידואל יהודי, ואני באמת מקווה שאני מבטאת את האיכות הטובות ביותר של, כפי שכלנו עושים, אם יורשה לי לומר. לנו אנחנו כאן. הנה נלק לכינסה, בבקשתו, באו אחרי בבקשתו.

המדריכה מפנה את המבט אל הגדר

ורק הסתכלו בנור הזה! נפלן!

אם לא תהיה לנו אמנות בעיר, או מקומות יפהפיים בעיר, לא נוכל לצפות למשיכת של מבקרים לעיר שלנו. אני מבקשת להיכנס עכשו אל הבית, ביתה של אספנית אמנות... אני משתוקקת לאפשר לכם הצעה קלה, אל יחסה של האספנית לנכסייה.

באו אחריו, בבקשתו.

המדריכה והקהל נכנסים למבואה. הפרפורנית כנרת חיה מקס אוחזת בתצלום שלLOT מוחזק בראשה על הקיר [ראו 'מחזיקה מעמד' ע' 22]

הרצפה עם שטיחים לא רבב, מנורה על השולחן המריצי, אגרטל עם פרחים, תמנונות על הקירות; עשרות העציצים עם פרחי טחלב לאורך הקירות; שני כלבי הסלוקי הלבנים; הנורו התונני¹², נור הטרשיים עם המנור הנשקי אליהם מכל עבר מבעד לחלונות הפתוחים לרווחה...

המדריכה מציעה על חדר השירותים בכניסה למבואה

אלת השירותים. הברזים, הזרב, הכלוב עידון.

... שלLOT ברגמן חלה עם כדי קולק את חזונו

להקים בירושלים מוזיאון לאומית, בונת עידודו

את ביתה על אדמת מוזיאון ישראל והביאה

עימה את אוסף האמנות והאתנוגרפיה המפואר

שלה.

מ-10 עד 90 משתפים.

הבית, שנבנה בשנות ה-70 בתוך שטח המוזיאון,

בניו יצירתי אמן ומשקיף לנוף הפטורלי של

עם המצלבה ולביר הכנסת. יצירות האמנות

שאשפו בני הזוג ברגמן במהלך חייהם, מוצגות

בבית ומשרות אווירה הולמת אירופי יוקרה

אני טעם. המבקרים בבית מוזמנים לסייע

בחדרי הבית אשר מוקדשים ליצירות האמנות

מעשה ידיהם של חברי הקרובים של האספנית:

פבלו פיקאסו, קריסטיאן דיר, הנרי מור ואחרים.

ניתן לעורך בבית מגוון אירוחות

ערבי, מסיבות קוקטייל, השקות.¹³

... בקיץ 2002, חודש לפני מלאת לה 99 שנים,

נפטרה שלLOT - תרשו לי לקרוא לה שלLOT -

בחדר הנרי מור האהוב עליה. הבית, על צירוי,

הפסלים, הקרמיקה והעבודות על ניר מאת

טובי האמנים במאה ה-20, הועבר לאחר מותה

שלLOT לרשות מוזיאון ישראל. משאלתיה

היתה, שיכנסו לשימוש הבית בחיה, כן יושפו

להעיר בו אירועים מיוחדים ושיראו בו בית של

אספנית אמנות מודרנית במאה העשרים, כמו

חדרי תקופה במוזיאונים הגדולים. האגדה על

שלLOT, תרשו לי לקרוא לה שלLOT - מארחת

מולפאה, מספרת סיפורים בחסד עליון, שוחרת

אמנות ותורת נדיבת - ממשיכה לחיות בבית

שהקימה במוזיאון ישראל.¹³

המדריכה עומדת בפתח הבית, פונה
חויה לקהל:

הבית עצמו, ה"עצמיה" שהוא עצמו, כל כך
מרשים. כמובן, אנחנו נוכל לבקר רק בחלקים
מהבית ולראות רק חלק מהוסף בן מאות מוצגי
אמנות שמקורי יצירות מכל קצוות העולם במאה
העשרים. אבל ננסה לתת לכם מושג כללי, המת,
לעזר לכם להתמוך בעצמכם, כי ייתכן שהיום
זה הביקור הראשון שלכם, הראשון ממש שלכם,
בבית שלLOT ברגמן, במוזיאון ישראל, ירושלים -
שוב, ברוכים הבאים!

אני מקווה שכולכם מחזיקים בבריטיסי הכנסה.
אני עצמי לא שילמתי דמי כניסה. אה. אני חקרה
במוזיאון וכמו כן אני שקרה של המוזיאון. אני
מרצה אורות, אורות של מחלקה החינוך. אה,

¹² מהור בירושור פרטומי, בית ברגמן, מוזיאון ישראל (לא
תארין).

¹³ בירושור פרטומי, שם.

היהתי רוצה להיות
אנינה. היהתי רוצה
 להיות יוצאת דופן.
היהתי רוצה להיות
היהתי רוצה להיות
AIROU YOKRATI,
להרגיש חייה.
היהתי רוצה לחיות
כמו חפצ' אמננות.
האם לא יהיה זה
נחמד לחיות כחפצ'
אמנות? היהתי רוצה
 להיות חפצ' אמננות,

אני רוצה להיות מעודנת

האהבה ליווי היא אחד הדברים הנפלאים ביותר
שעושים את החיים שווים לחיותם. פשוט לקחת
את הבית הפשט שלכם, הבית המוכר בו אתם
חיים, שמעולם לא החשבתם ליצירת אמננות,
ואיכשהו לסדר אותו מחדש. פשוט לשלח את כל
זה ושים חפצ' או שניים במקום הנכון. טוב, זה
מה שהמוזיאון עושה, אני חשבתי, עברו כולם.
זה מה שרלוות, תרשו לי לקרו לא שרלוות,
עשהה בيتها. עברו כולם. זה התפקיד שלנו
כאן: להבחן בצורה מודעת ווחילטת בין הבינו-
לאיכות.

אני רוצה להיות aicotitit

המדrica עצרת מול הפטיו המופרד
במחיצת זכויות ממרכז הבית. הדס
עפרת מבצע פעולות רפואיות לעצ' הזית
שבפטיו [ראו 'רפואה', עמ' 35]

אייה קיר זוכות יפה, אייה עבודה מרשימה,
הmissiyot, הגדל, האיקותיות, השקיפות,
היעידון... I want to be graceful

כמו שאמר קאנט: "אנשים רעים יסתפקו בכל
מה שתיתנו להם, אבל סיבוק מסווג זה עדין
איינו מעיד על טעם מעוזן. רק כמשמעותם את
הרבב אפשר לחוש למי יש או אין טעם מעוזן."¹⁴
המודיאון זוקק לקהיל משכיל ומלהיב, המודיאון
אומר: כאן תמצאו סיבוק, כאן תמצאו נחת, כאן
תמצאו הנאה, כאן תמצאו את הדברים היפים
יותר שעושים את החיים ראויים לחיותם, כאן
תזכו לחופש מהמאנק שנקפה עליהם על ידי
צריכים חומריים. כאן תמצאו את היפוי האידיאלי
שלכם, כאן תמצאו השראה, כאן תמצאו
"מקום אחר", תמצאו טנדראטם, כאן תמצאו
ציוויליזציה. כאן תמצאו תרבות.

אני רוצה להיות תרבותית

¹⁴ פ. הילטסוף עמנואל קאנט, ביקורת התבונה, אצל פריז'ר, עמ' 117.

**תודה לכם
שהתלויתם אליו,
ושיהיה לכם המשך
ביהור איכותי.**

קומפוזיציה מתחכמת של רצינות חמורה, חיota, איכות מידית, פורמליות נוקשה. יצרת אמנות איכותית, מיתולוגית, בגודל טבעי... מרככת על ידי אוורה מוארת ומוחdat.

הኖכל לבקש יותר?

המדריכה נפרדת מהקהל ונעלמת. מכאן ואילך דמותה המדריכה אנדראיה מתחלפת בדמותות אחרות המבצצות בין המופעים והמציגים בחללים השונים של הבית. הפרפורמראית מצינית את החלפת הדמותות באמצעות ג'יסטה, קול, אביזרים ודגשים מסויימים בבגד היסוד של המדריכה.

כאן תוכלו לסייע ולראות את חדרי האוסף: חדר דופי, חדר פיקאסו, חדר הנרי מור, חדר המוסיקה, הפלוי... כדיוע לכט המוזיאון מאפשר לאנשים מסוימים לערוך כאן אירועי וקריה אינינט, כגון ארכחות ערבית, מסיבות קוקטיל, השקות. הייתה רוצה לערוך כאן אירועי וקרתי, ואנן כגון ארכות ערבית, מסיבת קוקטיל, השקה... אירוע יוצאת חוויתית...

**טוב, זהו, אני
סיימת.**

תשוחתי היא לאפשר לכם הצעה קלה, אל וחסן של האספן לנכסיו - הצעה אל האספנות ולאו דוקא אל האוסף [...] כל תאווה גובלת בתהו, ואילו תאונות האספנות - בתהו היזכרונות. [האספן] לומד לאחוב אותם כיזרת התרחשות, כמו החיזון של גורלם שלהם.

גישתו של האספן לנכסיו מקורה ברגש המחויבות של בעל הקניין להנני [...] בשבייל האספן, ככלומר האספן האמתי - הקניין הוא הקשר העמוק ביותר אל הדברים: לא שהם חיים בו, אלא הוא הדר בתוכם.¹⁵

וולטר בנימין

She was a very strong personality

but I have never met such an honest person. She was... ouch! I can't think of the right word [...] I have never ever met such a person.

When you entered the house there were standing plants along the wall there [...] The only flower plants were the Orchids. The man from Ma'ale Hahamisha (Yitzhak Nevet, founder of The Orchids Greenhouse) – he often visited and whenever flowers would die off, he would bring fresh ones, and he would keep them until they would start flowering again. We had a constant supply of these beautiful Orchids.

- Charlotte never had children of her own...

That is a very sad point. Seven times she was pregnant and lost. The last time, she was telling me, she stayed in bed for six months. she was so determined and so heart broken that [...] I will tell you why she collected so much...

- Do you mean that the collection took the place of children?

Yes, I'll honestly accept that.

גסטון בשלאג

¹⁶ גסטון בשלאג, הפסיכואתיקת של החיל, תרגום מורה קדישזון, תל אביב, בבל, 2020, עמ' 24.

הבית מגן על החלום, הבית נותן מחסה לחילמה [בהקייז]. אילו שאלות אוטו מהי הברכה יקרת-הערך ביותר של הבית, הייתי אומר: הבית מאפשר לנו לחולום בשולohn.¹⁶

שרלוט,

ונוחותה שורה בכל פינה בבית, בכל פיסת נייר, בהעדך. שנכנסתי לביתך בפעם הראשונה, אינספור שאלות חלפו בראשי. שאלתי את החפצים, שאלתי את הבית. מצאתי אמנית, אמנית מעשה.

אני קוראת את כל פועלותיך כעבודות אמנות ובהיותי אמנית מעשה בעצמי אני מרפה ומאפשרת למה שישנו לפועל עליי כמו הוראות הפעלה.

ראשונה מפעילה אותך פועלות הסימבולה "אני האמנות" שלך. תמונה הפורטרט, שהייתה ליום הולדתך עמוסה בחתימות ואיחולים "you love all we" מכל עובדי המוזיאון, תלויה בכניסה לבית ומקבלת את פני הבאים ברשימות ובהוד.

ביהתי בה. כשמתקרבים מעט היא מעוררת רגשות הנוגעים לשותפות הגוף ויחסו הגומלין שלך עם עבודותיך, האופן בו כל חלקו הטריפטי: "מוזיאון-אוסח-שרלוט" ניזונים האחיד ממשנהו. הנה לי דחף להודיע אותך מהקרו ולשאת אותך בגופי כמו שאות החזקת את האמנות בגוף, כך שהפכתם לאחד, עד הנשימה האחורה. ברוח דברייך - כל עוד אני חייה, האמנות שלי ואצלוי. הלא זו מהות של פרפורמנס ארט - האמן הוא האמנות.

הפעולה "נווח של אישת אחת" היכתה בי כشعמדתי בחדר של דופי וראיתי את דמותי משתקפת בחולון השחור, המגן שלא יכנס אור מזיק. דמיינתי אותך פותחת את החלון, מראה לי את הנוח ובסבטא המיעוד מתארת את העבודה האמנית שמאחוריו. "נווח של אישת אחת" מזכירה את התפר הדק, המתעטע, בין הציבורו לפרטוי, בין העושר התרבותי של עופר לבן בדידותך, יושבת בראש השולחן הארו.

'Copy paste', כך אני בוחרת להגיד את הפעולה הסבוכה של העתקת ביתך למדינה אחרת - כמעט ולא ניתן לתפיסה ועם זאת פשוטה להסביר. עבודות Ready-made יפהפה בדמות בית אשר ברוח מוצמע במוזיאון צייקית על עצתו ותוכו - ביתך. ושיחה, שספרן אם התקיימה, ביןך ובין טדי קולק - "שרלוט, בואי לכאן לירושלים, יהיה בית לאמנות שלך" טדי יקר, לאמנות שלי כבר יש בית".

שרלוט, העדרותך היא פעולה נוחת. בפעם השלישייה שהגעתי לביתך, התבשרנו כי עבודות האמנות בסכנה וכי מරוקנים את תחולת הבית. אחרי כמה רגעים הבנתי - אני נמצאת בבית נטול אמנות. ובכל זאת, מדפי הארון מואכלסים בחפציים האישיים שנותרו מאחורי מקומם, הקדשות, תמנונות ווומנרים. אני עוקבת אחריך בעדינות ומנסה להרגיש את המרחב האישי נטול האמנות. אםפה נמצאת המדוחם? היכן עט טוב ששצריך אותו? ככל שהתמצאותי גוברת, כך גובר הרעש - צליל שברי זכוכית הנדחפים על ידי מטאטא מחדר לחדר.

כנתת

Susan M. Pearce,¹⁷
Museums, Objects
and Collections,
Leicester University
Press, 1992, p.66

Collections are endowed with a life of their own, which bears the most intimate relationship to that of their collector, so that the collector sees them, in the most literal sense, as parts of himself. But the heart of this relationship is an ambiguity of control; sometimes the collector shapes the collection and sometimes it shapes him - another way of saying that objects are always both active and passive.¹⁷

Susan M. Pearce

מוזיאונים גדולים מפתחים תלות מסויימת באספנים. הון פרטיו הפועל בתחום מוסד ציבורי מחדיר פנימה מערך של שיקולים פוליטיים ואינטרסים כלכליים המהווים אתגר קשה בעיקר למוזיאונים בסדר-גודל בינוני, שכוח המיקוח שלהם קטן יותר [...]

¹⁸ הילה כהן-שנידרמן,
המוזיאון העירוני
לאננות: מוכסם
למשאים ומערבי-
בעלות לערכי שימוש,
בתוך: דורותית גור
ארה (טרכט), מוזיאון:
ערך שימוש, תל אביב,
רשלינג, 2014, עמ' 53-
55-56

האתגר, אם כן, הוא לשחרר את האמנויות מכבלי ה الكرקס הצרכני ובקביל לרקום יחסי אמון בין המוסד להallo באמצעות פעולה עקבית ומערכות שאינה תלואה בתערוכה זו או אחרת; לבנות את המוזיאון כמוסד שmagnum אלייו דרך קבוע לא רק כדי לצפות בתערוכות, מוסד שמציע מעטפת מעילות רחבה שחושבת "אמנות", בנפרד מ"תערוכה" [...]

כדי לחשב את המוזיאון מחדש יש להמיר את פרדיגמת האוסף ובית האמנות באחרת, כזו שרוואה במוזיאון אחר של דיאלוג בין הציבור לאמנויות, דיאלוג המוביל על התכנים האמנותיים.¹⁸

הילה כהן-שנידרמן

Photographer:

This is the entrance hall

Every time I have been here over the past 15 years, I have seen these orchids. Charlotte has a special fondness for developing orchids. It is a very impressive entrance. A wonderful impression.

This is the courtyard

with an olive tree and a very famous work by Maillol. It's a very minimalist courtyard-just the Maillol. This is one of his famous torsos, and the olive tree is surrounded by little green.

This is Charlotte Bergman at her home in Jerusalem, where she is surrounded by most incredible works of art. These are things that brought her pleasure all her life.

Let's talk about the house and the valley there, and what made you decide about this particular site in Jerusalem.

Charlotte: I didn't actually decide. I wanted to live somewhere else facing the Walls of Jerusalem. But every time I found the right place Teddy Kollek¹⁹ discouraged me for one reason or another, until I had to come here because it was supposedly a place where I will be sheltered, everything will be here. Besides, I'll be giving them the house anyway so they can look after the people - security people are here anyway - so this house would be secured. So far, thank God, nothing happened so it's like this...

The location of the valley was very beautiful because it is the Valley of the Cross and it had a lot of green and everything so beautiful and you could see across to the main part of Jerusalem.

But they planted trees which at the time were very little, and now, 20 years later they block out the whole view, so I haven't got a

הפרפורמנס בתפקידי צלם חובב ושרלוט, מסירות בחלי הבית. הצלם מתעד במצלמת וידאו ביתית תוך תאור מפורט של אוסף האמנות, ומשוחח עם שרלוט אודות ההקשר הביאוגרפי של האספנות במרתה להנגיש את אלה לצופה מודמיין.

view [laughs]. I have the valley but I cannot see the Monastery of the Cross. If they could have the trees removed, then I could have seen. I am begging to have two trees removed. I had the gardener cut some trees, some branches, so that made it possible for me to see. But now they are building all out in the distance tall buildings and with them the view gets very spoiled. It is a great pity.

Photographer:

The whole house is dedicated to living in comfort surrounded by beauty. But there is nothing in this house that gives a feeling of a museum. It is really a feeling of being at home.

¹⁹טדי קולק, הי"ר הראשון של מושיאון ישראל ולויים ראש העיר וירושלים. היה מערב מואשת היומה להקמת המושיאון, פעל רבות להשגת תרומות וצירות של אספנים. בכל הנראה הוא שים את הרענן לבנות בית לאספנות שרלוט ברגמן במתה המזיאן, פעלה יהודית בוגר המושיאון בעולם, כשהמושיאון אוסף אל תוךו את האספנית והאוסף כאה.

This is the living room

With the emergence of cultural and demographic changes towards post-modernity and the post industrial leisure society, the public's perception of the museum shifted from educational to recreational, from research and display to more audience driven and service - oriented approach.

Instead of understanding themselves as both standard-setting and elitist store-houses of cultural prototypes that were presented to the public without further discussion and explanation, museums increasingly began to view their permanent collections and temporary exhibitions as invitations to an open dialogue between curator and viewer.²⁰

Karsten Schubert

Karsten Schubert,²⁰
The Curator's Egg,
Ridinghouse, 2005,
.p.67

Content of Entrance Hall			
WEST	Art: 1. Mario Negri, Composition with Two Figures, 1963, bronze 2. Mario Negri, Choir, bronze 3. Antal Biro	CENTER	Furniture Armchair, TV table on wheels with books on it, plant in the corner, 6 plants on the left
	Furniture: Small table, 2 round stools underneath it.		Set of off-white sofa of 3. sofa of 2 and armchair. Off-white chair and armchair. Round rosewood table with: Christian Dior tortoise-shell imitation glass platter, bowl (on the platter, with plant inside it), 2 ashtrays, apple, candy bowl, cigars container with cover. Tall arched Italian "Arco" lamp on marble base; Large square plant; Off-white carpet from Rabbat, Morocco; Calf-hide rug
EAST	Art: 1. Miguel Berrocal, Le bijou, 1960, bronze		
	Furniture: Plant, small table, cow-hide armchair from Argentine		
NORTH	Art: 1. Jun Dobashi, oil on canvas Swedish carpet, off-white with beige pattern (same as in small guest room). North, east & west 23 plants (pots mostly white, some brown)		
SOUTH	Art: 1. Jun Dobashi, Untitled, 1962, oil on canvas 2. Sizu Simada, Untitled, oil on canvas 3. Henry Moore, Reclining Figure, 1952, bronze Furniture Service trolley with vase, plant, black "bench" base for the Henry Moore sculpture, straw screen on the wall behind it		
EAST	Art: 1. Sizu Simada, Untitled, oil on canvas 2. Michael Guino, Construction, bronze Furniture Plant, small table, cow-hide armchair from Argentine		
NORTH	Art: Sizu Simada, Untitled, oil on canvas 3. Sizu Simada, Untitled, oil on canvas		
Large Guest Room			
EAST	Art: Zora Staack, Untitled Composition, 1958, gouache Zora Staack, Untitled Composition, 1958, oil on canvas Zora Staack, Untitled Composition, gouache on paper Zora Staack, Untitled Composition, 1958, oil on canvas Jun Dobashi, Untitled, collage Anonymous, 19 pieces of pottery Eskimo statue, seal with 2 cubs Eskimo statue, man with 2 seals Pre-historic axe, flint Jun Dobashi, Untitled Jun Dobashi, Untitled		
	Furniture: Display window, off-white silk armchair (tom), built-in shelf and 4 drawers On the shelf: 2 wooden seated figures, 2 dog figures, Japanese Kabuki-doll in glass box, bowl by Carrie Taylor (Yoffe) with artificial fruit		
NORTH	Art: Upper right display window: Jun Dobashi, Untitled, 1963 Jun Dobashi, Untitled, 1964, collage Jun Dobashi, Untitled, 1964, collage 3 pieces of pottery		
	Upper left display window: 2 bottles by Nina Zanger 3 pieces of pottery		
	Lower right display window: 30 pieces of jewelry		
	Lower left display window: 21 Eskimo statues		
WEST	Art: Antal Biro, oil on paper Antal Biro, oil on paper Antal Biro, oil on paper Antal Biro, oil on paper Antal Biro, figure Antal Biro, 1952 Antal Biro, Juggler Antal Biro, Personage		
	Furniture: Bookstand with ceramic-based lamp by an unknown American artist. 2 beds with Pakistani cover, 6 long cushions and 6 square cushions. Display window with pottery		
SOUTH	Art: Zora Staack, Untitled Composition, oil on board Pablo Picasso, Plate (metador and bull), ceramic Anonymous, 3 African Masks Anonymous, 2 Standing Figures, African, wood Anonymous, Puppet (man), Indonesia Anonymous, Puppet (woman), Indonesia Carrie Taylor (Yoffe), platter Carrie Taylor (Yoffe), bowl Pablo Picasso, Plate, Profile of Woman Face 3 ring-necks, African Teeth necklace, African		
	Guest bathroom Art: Michael Guino, Construction, bronze Ornaments: 3 metal ibises, glass vase with dried leaves		

ראיון עם עובדת המוזיאון, חברה קרובה

...יום אחד אני מקבלת טלפון: מדברת גברת
ברגמן...
- גברת ברגמן או שROLLOT ברגמן?

"This is Mrs. Bergman speaking

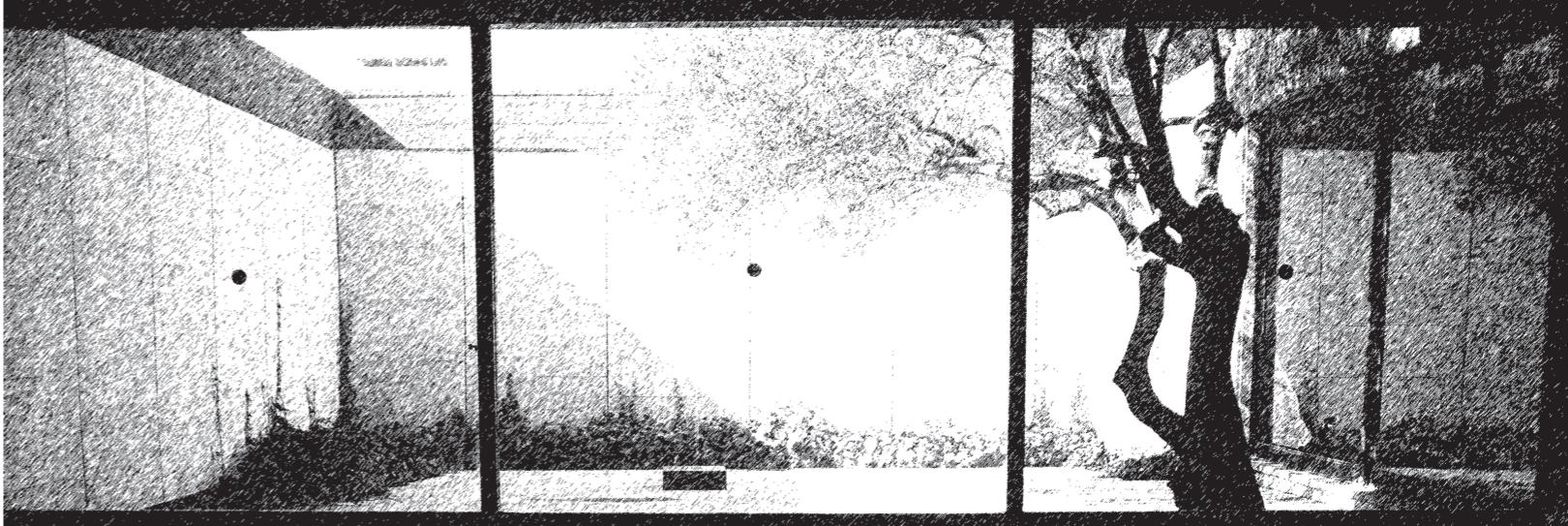
ההילוקופטרים של ביל קלינטון עוברים כל הזמן מעלה הבית." הוא היה ב state visit ונשברת אחת הזכוכיות בפתין. ואני לא יודעת מה לעשות. אני הייתה עבדת די חדשה, ואמרתי: גברת ברגמן, את רוצה שאני אבוא לראותה? היא אמרה: Yes please אז באתי לשם. היא הביאה מארזות הברית כל מיני חלקי של אינסטלציה. וישבנו ודברנו, והיא הראתה לי את הבית, ופישוט היה ניצוץ בינוינו, ומază הינו חבורות ממש ממש טובות. אז זה בגל ההילוקופטרים של קלינטון...

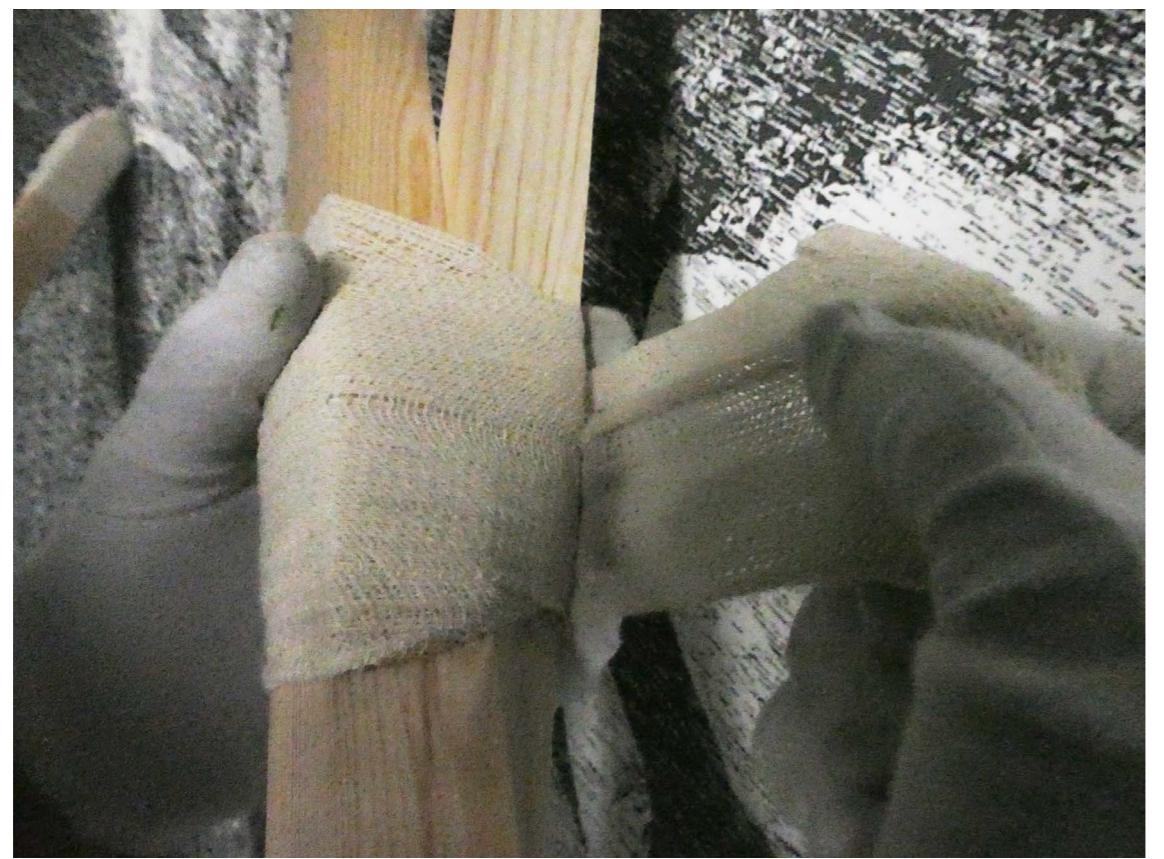

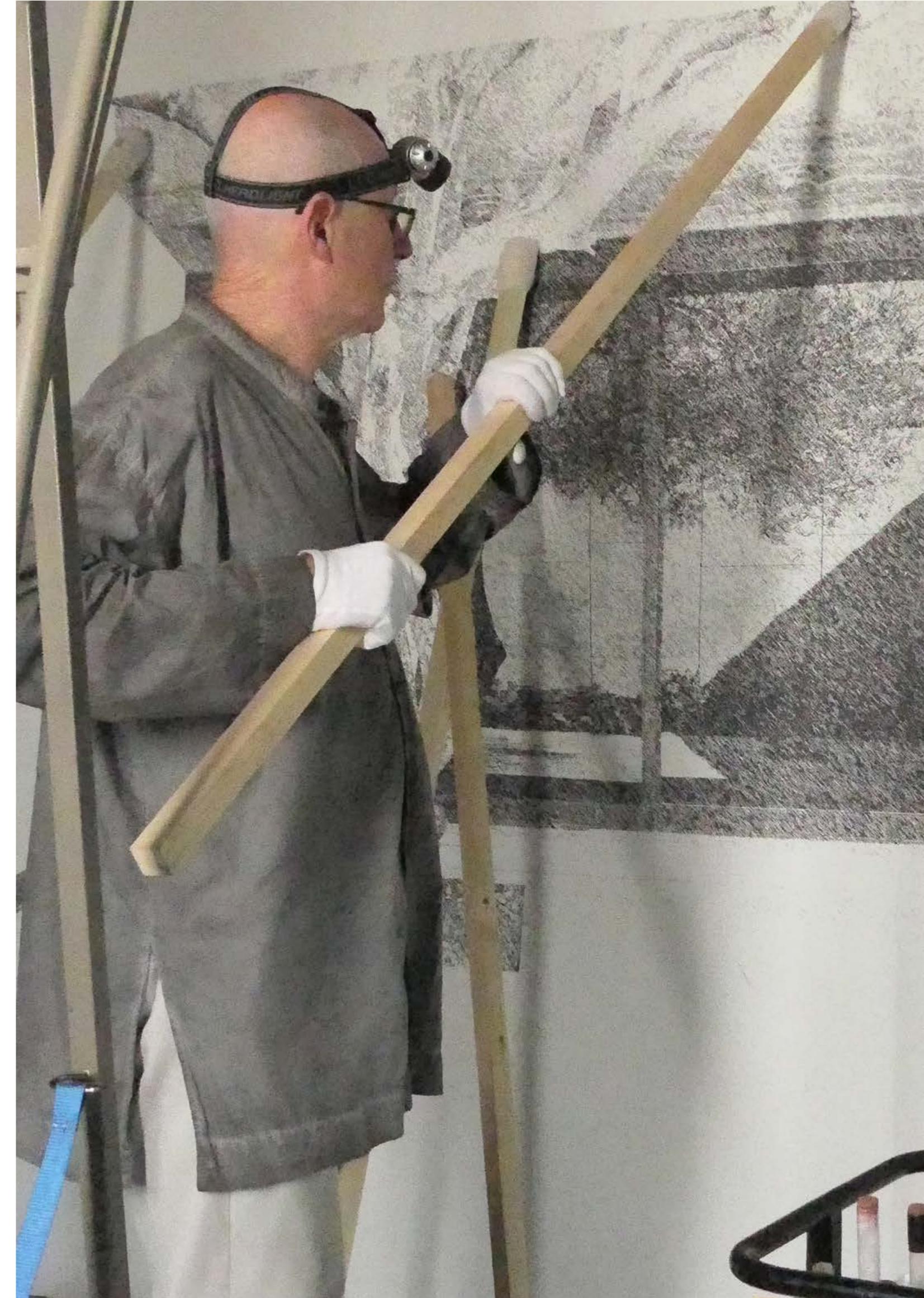
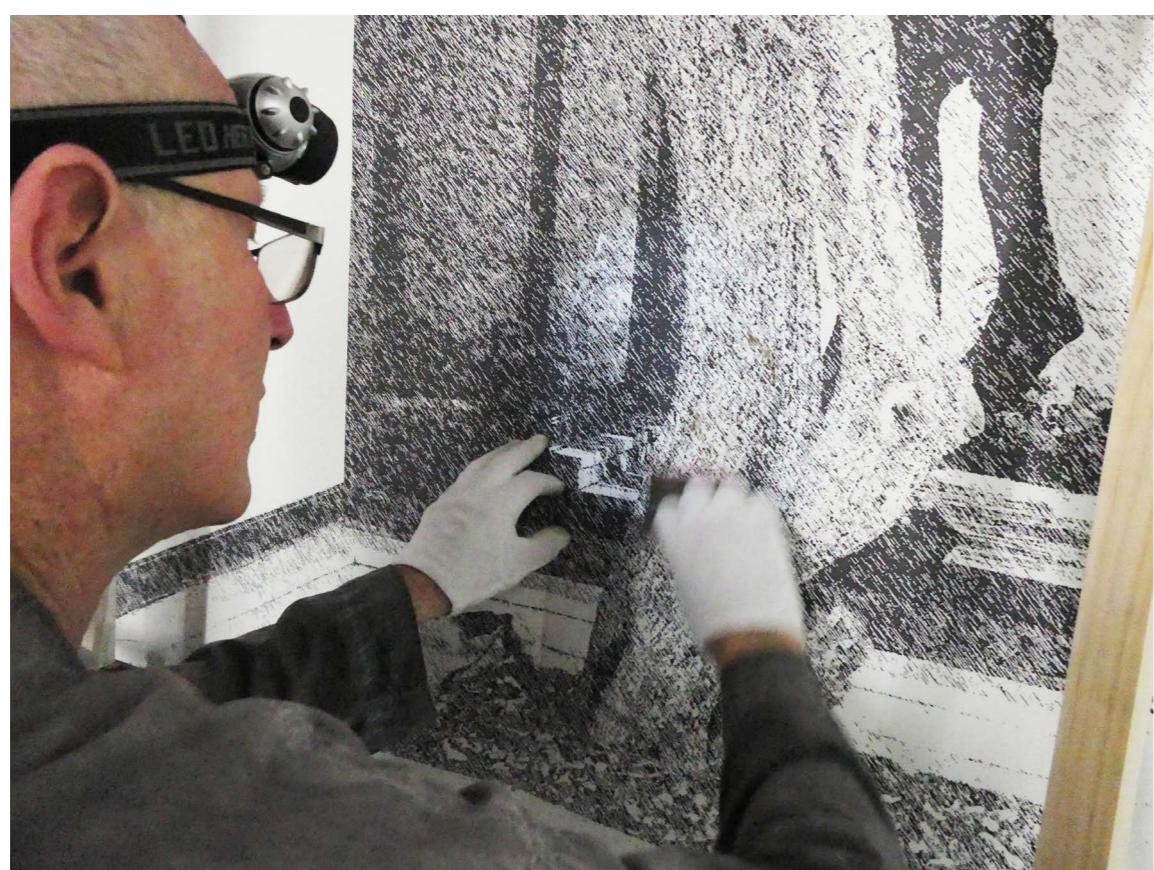
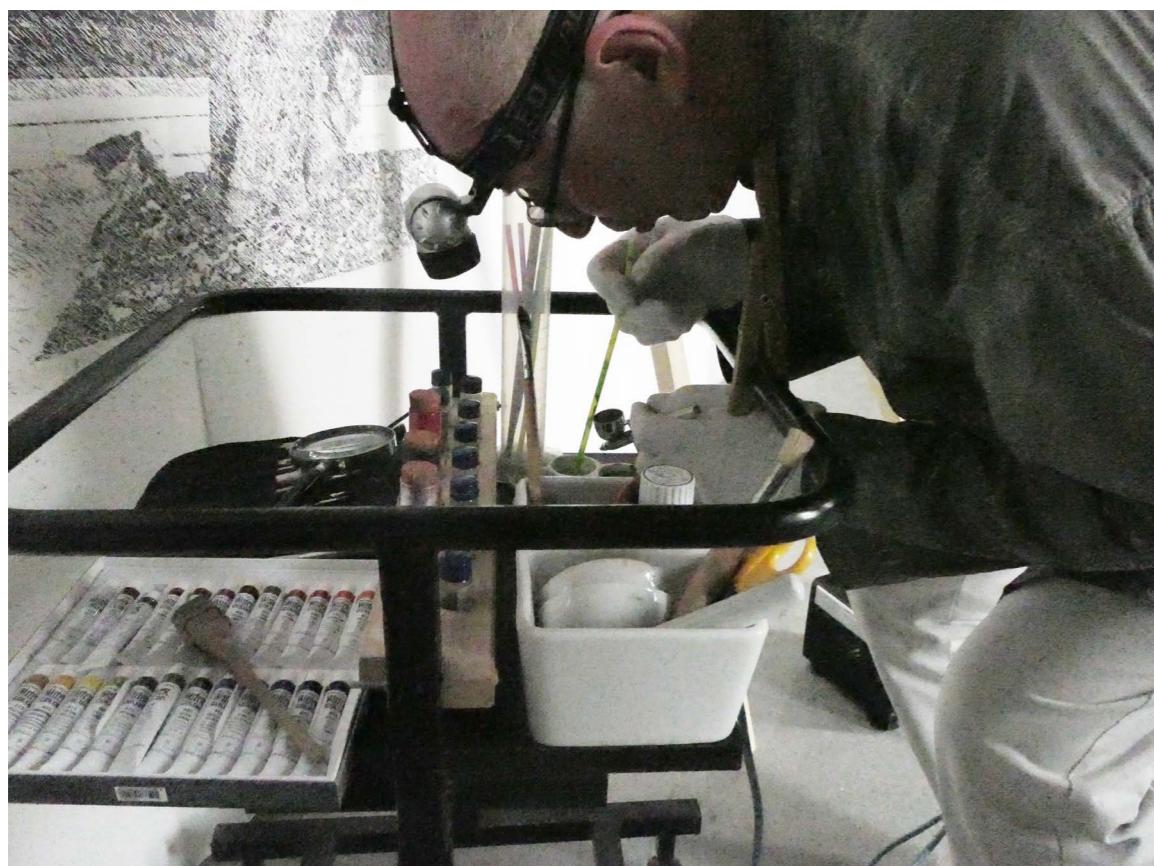
Aristide Maillol, Torso of Summer

הדים עפרת, פעללה : רפאות

עż היזת נותר גוף חי יחיד בבית ברגמן. הוא נתוע מהחורי מחייבות זכויות בחצר הפנימית של הבית. הדים עפרת בוחר לרפא את העץ בעבודת-משך אמנותית. הוא תומך בעץ באמצעות סמכות אונן הוא חובש לעונפיו. פועלות הרפאות מבוצעת תוך שימוש בפיגמנטים ובחומריים אורגניים מורכבים. תרפיה באמנות, במקורה זה, אינה רק שיטות טיפול, אלא גם מטפורה להיפוך היחסים אמן – מוזיאון. האמן משקם, אוצר ומציג נכסים תרבות ו מורשת, שעז היזת מסמל אותם.

הכל ריק. אין לך שכן. כלבים נובחים... בכל מקרה, היא הייתה מסכנה, והוא בעצם חשבה לפתו שם סלון. היא ראתה עצמה כמו *grand lady*. והוא ידעה לארכ, והוא ידעה איך עושים... והעוגות שללה היו מפורסמות... ומה שקרה, קרה במשמרת שלין.

- היא הייתה אספנית חשובה?

אספנית חשובה? איך היא אספה? מאנשים שהכוורת, חברים... כלומר, לא הייתה להஇeo תפיסה אמנויות מעניות או... קונספט... או משהו. וגם מכל האנשים שהכירה, לא הצליחה להשיג את העבודות המשמעותיות בيتها. כך זהה נחמד, אבל זה לא הסטנדרטים האמנותיים היכי גובהים. ככלור, היום חלק גדול מהעבודות המזיאון לא היה מקבל.

- אני שואל את עצמי: האם המזיאון עשה לה אי-פעם קטלוג?

אני שואל את עצמי... טבעי שלא...

ראיון עם אוצר ומנכ"ל המזיאון לשעבר:

- אוצר היה מעורב בקבלת האוסף של ברגמן?

אוצר, כן. היו מערבים זהה גם כדי וגם אנשי המזיאון. השיקול לשנים ההן היה נכון, אני חשוב. צריך להסביר, שבשנים ההן לא היו לנו אוסף חשובים במזיאון.

- היה ביחס אוסף בצלאל של אמנות יהודית מהה' 19, תחילת מהה' 20.

זרקו כל מה שהקשר לאמנות בצלאל עצמה. ואז באה אישה שמכונה לחת מה שאי אפשר אפילו חלום.

- מי בא? של מי היה הרעיון זהה?

**היא באה, כך
סיפרו. היא קודם
כל העמידה את
עצמה כגברת
ה-high society
של האמנות
הבינלאומית. היא
הכירה את פיקאסו
אישית, ואת הנרי
מור ואת דופי...
הכירה בעלי גלריות
חשובים. המזיאון
אמר: וואו! זאת
ההזדמנות... ואז
התחילו הצרות...**

היא הביאה פסנתר כנף שלא עבר בדלת... אחר כך היא הביאה ברזים מזהב שאף אחד לא ידע איך להרכיב אותם... כל הזמן היו בעיות כליה, ואף אחד גם לא חשב מה היו התוצאות של הדבר הזה. היא אישת מסכנה, גרה שם לבד. אני לא יודע אם הייתה שם בעבר? זה מפחיד.

Charlotte:

This is the Picasso room

All this that you see here had been collected for the last 35 years, all the years that Picasso did this work. He did not do it any earlier, maybe 5 years earlier. And I bought all of it straight from him or his dealer. And that's a long time ago. And here they are. You can see part of the collection. I have about four times as much. I have given the others away.

This used to be my garage but as people would park in front of the door, I closed it down and made the Picasso room

Photographer: These works by Picasso are in the Picasso room, which Charlotte sometimes uses to entertain her guests. She set a dining table and she has dinner parties surrounded by these beautiful works of art. There's an interesting story of her relationship with Picasso, but then her relationship with each of the artists displayed in the house is quite unique. In each case she discovered the artist in the early career which made it possible to purchase without being tremendously wealthy.

חדר פיקאסו.²¹ הילה פלשטיין, טבע דומם
כמו מנות הפרסומריות בתפקידו של רולט
והצלם.

²¹ לחדר זה אין רשות מזאי, מכיוון שהוא מוחנין לחדר תצוגה של עבודות פיקאסו.

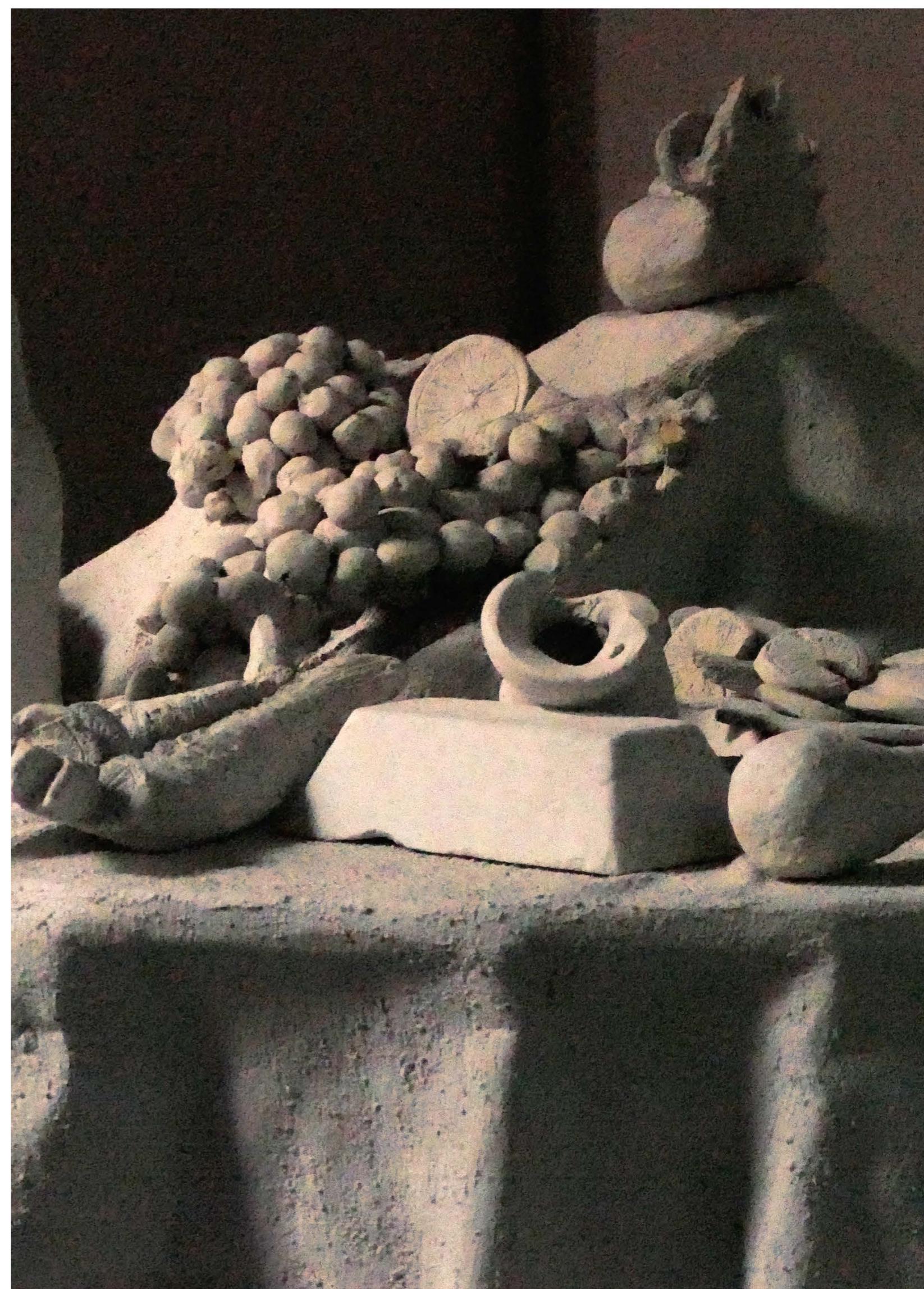
Picasso Room				
SOUTH				
Art:				
Turned pitcher, Cavalier and Horse, 1952 (Romie 137)				Frank Junko, Vibration (2), oil on canvas
Turned pitcher, small owl jug, 1955 (Romie 293)			Mina Harkavy, Seated Female Torso, 1962, bronze	
Turned vase, Young Wood-Owl, 1952 (Romie 135)			Mario Negri, La Teste (The Head), 1962, bronze	
Turned oval dish, Face and Owl, 1958 (Romie 407)			Mario Negri, square sculpture with several figures	
Turned vase, Wood-Owl, 1968 (Romie 543)			Hanse Lymann, Sculpture, aluminum	
Turned vase, Wood-Owl, 1969 (Romie 602)				
Turned ice-pitcher, 1952 (Romie 143)				
Turned Spanish pitcher (Romie 244)				
Turned pitcher, seized handed, 1953 (Romie 186)				
Turned vase, Large Bird and Black Face, 1951 (Romie 118)				
WEST				
Art:				
Turned vase, Mat Wood-Owl, 1952 (Romie 405)				
Turned pitcher, Bearded Yan, 1963 (Romie 513)				
Turned vase with pastel decoration, 1953 (Romie 190)				
Rectangular dish, Mat Dove, 1948 (Romie 77)				
Turned Aztec vase with four faces, 1957 (Romie 401)				
Round-square dish, Jacqueline's Profile, 1956 (Romie 309)				
Round dish, Face, 1960 (Romie 447)				
Turned round cup, Figures, 1956 (Romie 355)				
Turned vase, engraved bottle, 1954 (Romie 248)				
EAST				
Art:				
Turned pitcher with birds, 1962 (Romie 456)				
Turned Gothic pitcher with birds, 1953 (Romie 187)				
Statuette, Nude, bronze, 1945				
Statuette, Nude, bronze, 1945				
Turned pitcher, Yan Sun, 1963 (Romie 516)				
Turned pitcher, Face, 1955 (Romie 288)				
Turned pitcher, Fish subject, 1952 (Romie 139)				
Large vase, Birds and Fishes, 1955				
Round Dish, Face, thick relief, 1959 (Romie 408)				
EAST				
Corridor (to Picasso Room)				
Art:				
Middle display window:				
Mario Negri, 10 statuettes, bronze				
Lower display window:				
Miguel Berrocal, 7 statuettes				
Top shelves:				
9 pieces of antique pottery, Middle East				
NORTH				
Art:				
Turned vase with 2 high handles, 1952 (Romie 141)			Ernst Leydon, 6 Paintings, collage	
Furniture:				
Stool, black hanging lamp				
EAST				
Art:				
Square plaque, Man's Head, 1968 (Romie 569)			Frank Junko, Horizon Violet, 1970, oil on canvas	
Round dish, Tauromachy Scene, 1959 (Romie 411)			Prank Junko, Nuage de plantes, 1962, oil on canvas	
Round dish, Tauromachy Scene, 1959 (Romie 410)				
Round dish, Picador and Bull, 1959 (Romie 439)				

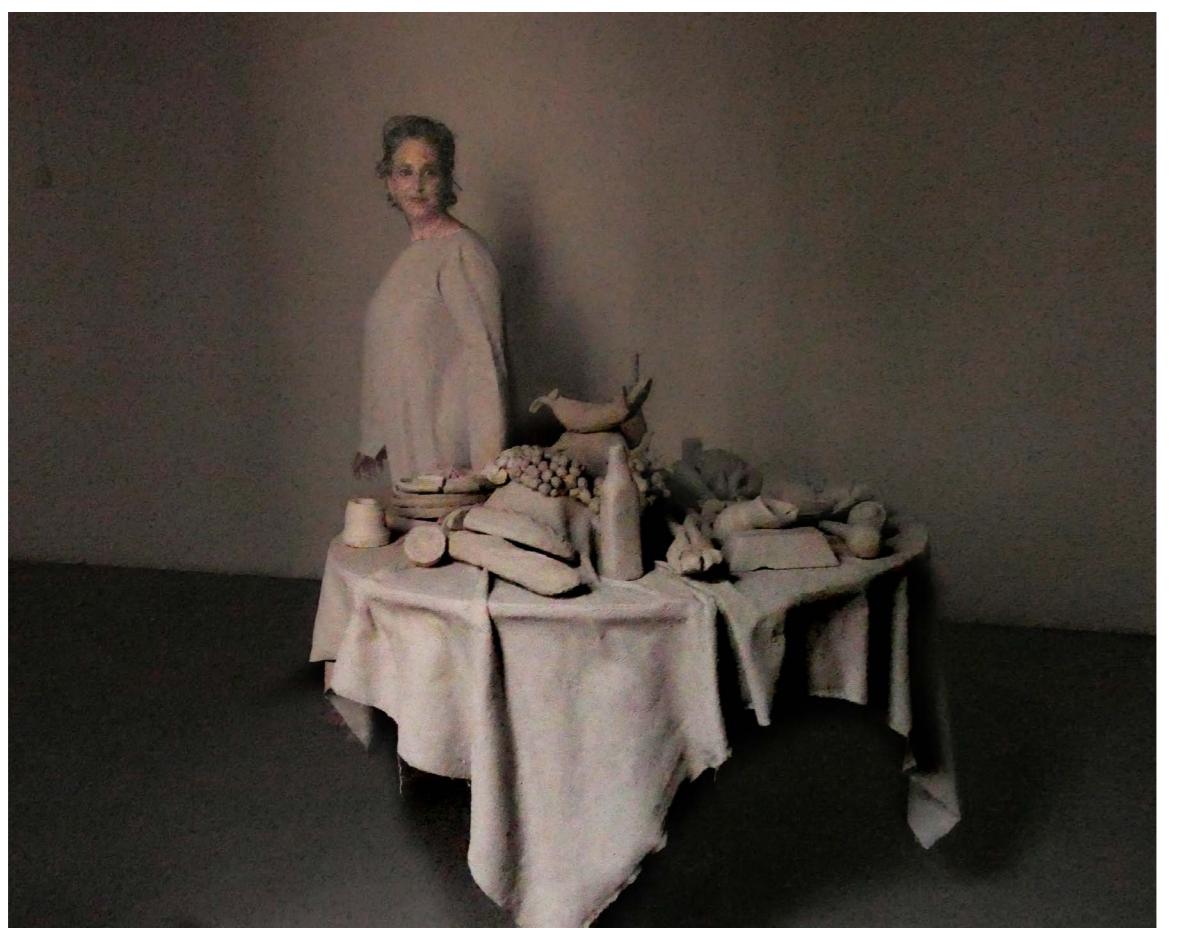

הילה פלשם, הצבה ופעה : טבע דומם כמו מות

במרכז חדר פיקאסו ניצב שולחן אוכל עגול עם מפה לבנה המונח על אובניים בפערת ויטרינות ריקות. הילה פלשם משלחת נרטיב חשוף ומתפרק, בהשראת תצלומים המתעדים את סעודות הפאר שהתקיימו בבית ברגן. פלשם מציגה פיסול בחימר גולמי (לא שרוף), טבע דומם, להנצחת המזון.

התנועה הסיבובית של המיצב מחריפה את הקיפאון של הדומם כז'אנר של ציורי 'ממנטו-מוריה' (Memento-mori) - חזרתיות כדרך להנציח את ארונות הקיימים. החזרתיות מייצרת בעת ובזונה אחת אשליה, פרדוקס של תנועה המדמה התקדמות, אבל למעשה מקפיאה את הרגע. צללים של האובייקטים המפוסלים מוטלים על הקירות ומיצרים תנועה אנטרופית, אי סדר של טבע דומם, הנצחה של אובייקט ארעי, הפו, סדק, מתפרק ומתפרק, המסמן מות.

עם-tag השם שלו והסתמך של המזיאון. זהה! לא עגילים ולא... הכל נראה פיקס [...] בקיץ הוווסט הופך להיות ספררי עם שרוליטים קצרים, ואם יוצא לו מפה (מורה על הצוואר) כתובות קעקע... אין בעיה. ביטוי אישי של עצמו... אם הוא שם כתובות עם פינגוין אין בעיה.

- מי בחר את המדים האלה?
אני.

ראיון עם קצין הביטחון
- מה הקריטריונים לקבלת מועמד לתפקיד
שומר במזיאון?

אתה מחשש אדם מיושב בדעתו শস্ত্রসূগল লুমড বন্তেল শস্ত্রমুম...

הנintel פה הוא השעומם, הסגירות. אתה נמצא בסופו של דבר במקום סגור. מזיאון טוב, אסור שיקרו בו דברים. מזיאון צריך להיות שקט. מזיאון צריך להיות מונוטוני... אנשים עובדים אצלנו שנים רבות. אנחנו כמעט לא מחליפים סדרנים [...] ספר הנהלים שלנו הוא איזה 300 עמודים.

מה שנקרה בשפה שלנו "יריב", זה קודם כלILD בון שיש עם עפרון.

בעוד שבקנionario אתה מחפש מחבל, פה אתה מחששILD עם עפרון אוILD שלא לקח ריטליין ורץ لتוך CD.

עכשו ה"יריב" שLK זו אמא שהביאה את הילדים
שלה ו גם של השכנה.

- באיזה אופן היבט הייצוגי בא לידי ביטוי?
קודם כל, אם תשים לב, כל השומרים שלנו... זה מתחילה מנעל שחורה – אני מספק את הולחץ מגבאים ותחתונים – מכנס ב', חגורת שחורה, חולצה אוקספורד תכלת, אוקספורד! שלא יהיה הבדל בגוון. שחורים חוט לבן וחוט כחול, ואז זה יוצא תכלת. החולצה רcosa עד הסוף ועניבה.

- גם נשים?
כו-ל-ם נראים אותו דבר. עכשו, זקט מחויט

Foucault has concentrated in modern institutions of confinement: the asylum, the clinic and the prison [...] There is another institution of confinement ripe for analysis in Foucault's terms: the museum...²²

Douglas Crimp

Douglas Crimp, ²² "On the Museum's Ruins", October, 13, Summer 1980, .p.45

הנחיות לשומר בתערכות: כללי התנהגות ואותיקה מקצועית*

גלה מושיעות ואכפויות, צור קשור עם היל הבקרים בתערוכה, פנה אליו. שאל האח שבענו, אום חסר חול דברה. השתדל לפסק ממותך. אל תלמידים בוגרים, הרענן מיטשיינה-ויה, היה איש, שעלה לא' יידיז', ובאל גלב' בענערן ותאהר מיריה איסית אל תרבב. אס בענער איזיך, היבירות אל אמרות לאצטיק אוטר. ציר בענערן, רותר. כלול האח: מערובות מונך שווייה רה-קה. הצעל לא' תלותין אונר אורה-ארום, ואל לשליך אונר גאנון בענערן. היפיה האח תמיד אל הייד, אל האדים, לא אל היל האחים. ברהן אשין זע חובה. אל יתון לו' לולוש מאוי. ברגישות האחים ותק עוזר.

בכיוון: סוכן מבקבר את האדים בדلت הגדולה, אך הופיע מבריחת כלות או מל דירה אורה רותרתום. במרקם של חיש, המשענות פיז' או לשון. אמרת חיש משא'ים ישב את חיל הגדולה והעקב משטרה. אם יחש אלאן על שלותם של הבקברים, הון יתלה בהם בוגר. הרחק ושלוח אלאן והעקב שטרה. אמרת תמייד על ארשת שלוחה והקנה החושה של קור-ירוח ושל חום אונשי על קהל המבקרים. שומר על קצב פנוי' ונבה.

בדוק שאי'ים משאיר תיק או כל חוץ אחר לאלה השגחה. במרקם הוצרע לצבעו על תיקו האיש' או על מעיל.

עם הגיון למשתרעת, סורק את חיל הגדולה וארת רוחבת הכניסה. ואשיז'ו עדירה ראשונה ומטרף ליבו נמצאים במרקם. אל שאריך את פוחתת הגדולה בתרור מושל הדלת.

דואט, היה מודע לעובדה בפקולטה לא רק לראות שיטות וטchniques, אלא גם לבעיות היבטיות, מילוי, גננות, שורש על מנת אפקט. ועל אישונים טכניים, כמו גזע קוקו, הידרואט מוח ליליס', ועוד. מודעויות אלה איפשרו לו לסייע בפתרון בעיותם של תלמידים ריקחה. עם זאת, היה מודע לעובדה שטח, לא כן, הדעה וציבור במתוך קהילה מוחהקה ישייאתיה מני זו. שר'

4. אם מישר/מישר מוסה "להתחיה" אין, בקשصلاحה. נתק מגע בטענה שתהה מוחיב להתקנות לעניין
אך...
5. אם מישר מבקש שטכלן אותו,ఆינה רשותן כה. אותה רשאי גם להיענות לבקשתה להוציאם. חיר' עט
פה סוגר, הדיים לזרע הגה. החלטה מוסיפה החלטה הקדס על מלחצ'ן בעקבות החלטה.
6. אם מישר מונה לברך את הבנות שלין, שיקת את השוחח קדש הסוף, אך לא תיתן ששפוף ואוקט אן
שנשלולן או רבען.
7. אם מישר מבקש מהתחים'ת מגע גומי, יתגונע מגע אביזר או ריפם. לפיו כל מגע בקש את
איישורו (מזרחה כפפות). כל אedor או רמיה מיטית אסורה בתלויות האביזר ומוגדר לחוק התיקונקה ולחוק
האותן של מוסר ושורר.
8. בברקה שטכלן על השדולין, דזה את החזעה בינוים. אין רשאי בקש או לבקש תמורה
מקולן המברקין. אם מישר כופה עלר' לקל'ן תשר, אל תחתה/אלל' ותשיב את התש. ס' תמורה שאינה
כפוף ותודה בירבוס. המורה מזכה אונך בעל עניין ויאזרץ צב' של לוחות. אותה שם ס' *ל'תת שירות*,
ולא' למת לקל'ן ושובת מהנה.

לසוכן: להו שומר בתשענאה דה מהיב. העיגנים בשואות אלין כל העת. אני מגיד את התפקיד שלך, אבל התפקיד הוא שלך. אתה מאנשים אותי עם ברורה הכוונות היפמיים והאישיות שלך. אתה מזעיך את הגראייה, אך מזעיך כמ' עם רט'ון מילון עתודה.

הדו עפרת

במקרה של תלונה או חריגת מנהלים נא ליזור קשר: ohrat@012.net.il

*הערה: נוסח זה מיועד לנשים וגברים כאח

הدرس עפרת, הקוד האתי של שומר בתרבות, 2004

This is the kitchen

Kitchen		Lower level - Living room		Bedroom		Dining Room [Dufy room]	
NORTH	Art: Alexander Calder, Mobile (hanging from the ceiling)	WEST	Art: 1-3. Antal Biro, 1962, oil on paper	NORTH	Built-in wardrobe.	WEST	Art: Raoul Dufy, Liberation of Paris, 1944, watercolour
EAST	Furniture: Round table, 4 metal chairs with upholstery	SOUTH	Furniture: Long table, chair.	EAST	Art: Junko Frank, Nuages et plantes, 1962. oil on canvas	SOUTH	Raoul Dufy, Venus and the Organ Player, 1949, gouache
SOUTH	Glass trolley with plants, small metal chair, bottom kitchen cabinets with row of white plant-pots. 9				Furniture: Toilette-table with mirror and chair.		Furniture: Chair in corner
WEST	Top and bottom cupboards with steam-receptor, 2 dishwashers.		Art: Antal Biro, Totem jaune, 1962, oil on paper	WEST	Curtain, sofa of 2.		Art: Raoul Dufy, Avila, 1949, watercolour
CENTER	Top and bottom cupboards, "Amana" 20 refrigerator, "Westinghauss" baking-oven, wall clock, stool / ladder. 2 hanging lamps.	EAST	Furniture: Book stand and 2 display windows, television with 3 ornaments above it, tall ceramic jug on one side of the TV (north-eastern corner), tambourine on the other. Display windows includes: 43 items made of ceramic, Hebron glass, glass, stone	SOUTH	Art: Junko Frank, Fleurs dans Je ciel, 1962, oil on canvas	EAST	Raoul Dufy, Toledo, 1949, watercolour
		CENTER	Furniture: Curtain, teak table with long narrow glass jug. Coffee table with glass top, off-white carpet (marked x471).		Junko Frank, Poudre de fougere, 1964, oil on canvas		Raoul Dufy, Paddock, 1928, watercolour
					Junko Frank, Fleurs de lune #4, 1959, oil on canvas		Art: Raoul Dufy, Quintet, 1940, watercolour
					Furniture: Double bed with 2 stands, small metal armchair in the corner.	NORTH	Raoul Dufy, Arrival at the Ball, 1951, gouache
							Furniture: Chair, armchair, high floor lamp, window curtain
Kitchen store-room		Kitchen		Laundry room		Art: 1. Raoul Dufy, A Race Track, 1940, watercolour 2. Raoul Dufy, Moonlight Serenade at Caldas a de Montbuy. 1948, watercolour	
SOUTH	3 folding round tables 36 folding chairs	NORTH	Refrigerator, built-in oven, built-in cupboards.	NORTH	Refrigerator		Raoul Dufy, Farmyard, 1940, gouache
NORTH	Top cupboard.	SOUTH	White veneer table and 4 chairs, built-in cupboards.	SOUTH	Basin, low cabinets, "Kelvinator" washing machine, "Leonard" dryer.		Raoul Dufy, La Place Arago Perpignan, 1948, gouache
WEST	Deep Freez "Frigidaire", shelves.						carpet from Rabbat, morocco, expending olive-tree dining table with black lacquer coating 4 chairs and 1 armchair around it.

מטבח. הפעורמראות בתפקוד הצלם:

בשנים האחרונות הולכת ומתהזקת בישראל תודעת השימור של אתרי מורשת בנייה (built heritage sites); תהילר זה מעמיק ומחזק את תפוקידו של השימור ככלי חברתי וכפרקי-תיקה תרבותית של זיכרון. כמה מן הדינונים הציבוריים ביותר מתרחשים סביב נושא השימור והזיכרון - דינונים הנוגעים לא רק לאתיקה של האדריכלות אלא גם להגדירות התרבותיות של מהות הישראלית [...] הדין הסוער בעצם נסוב על 'מעטפת הישראלית': מהי הגדרה החלילית שמייצגת כיום את התפיסה הישראלית בנושא שימור, הנצחה וזיכרון. מהו מקומו של הזיכרון בתרבות האדריכלית ומהו מקומם של מבנים בזיכרון הколоקטי היהודי. השימור ככלי חברתי הוא תוצר של משא ומתן חברתי המכريع מה מוצג ומה מודח; מה יש לזכור ומה יש לשוכח; מה לשמר ומה להרוס; איזה נרטיב יוצר איזה יושטך.²⁴

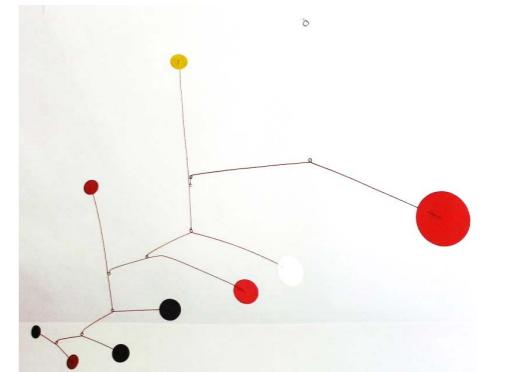
²⁴ שמואל גראג, "שימור ושכחה", 04, ערים זמניות, עמ' 33, 2007.

שמואל גראג

Photographer: This is the kitchen.²³ And descending from the ceiling is a mobile by Calder.

At our left, the end of the balcony, it looks straight to the Knesset. This is Charlotte's Saluki, his name is Ippa, she had two of them but one has gone. She is very fond of Salukis and these are very faithful dogs I believe.

On the whole this is a very livable home, one of the most livable homes imaginable.

Alexander Calder, Mobile

²³ במלר העבורה על המופע בית ברגן - walk in the museum the kitchen for the kitchen of the industrial. Part of the house is a mobile by Calder. And the industrial is a mobile for the industrial. Read. 9. פרולוג ליל, עמ' 9.

This is Duffy room

Photographer: This is the Dufy room. It is a very simple room, a very spare room, but it gives the feeling that there is nothing competing with the wonderful spectacular watercolors

All the walls are surrounded by Dufy. The whole room is surrounded by Dufy: 3,4,5... I'll give the exact count in a minute: The famous Avila water color; the wonderful green; the rocks watercolor; interiors of Dufy showing musical instruments, I guess this is Trio in action and it's a part of a whole.

We are having dinner with Charlotte this evening. This is her favorite room with pictures by her dear friend Raoul Dufy.

Charlotte: I loaned all the Dufy's to San Francisco Museum.

Photographer: That was a retrospective?

Charlotte: Yes, that was in 1953 and the exhibition in 1954.

Photographer: Was that the time when the Avila watercolor painting was lost?

Charlotte: Yes

Photographer: I remember you telling me the story that you unpacked, and you overlooked the fact that one of the Dufy's was missing.

Charlotte: Yes, because Louis was very sick at the time. And I just wanted to get rid of all the wood boxes and I just didn't count them, but in the middle of the night Louis felt a bit

better and he said: Oh, they came back, I'm so pleased, did you count them? I said: No! So, he said, let's count them. So he counted them and found one was missing. We didn't even realize which one, because we were so upset. And then we phoned the people in early morning and the manager wasn't there. We almost died because--

Photographer: Which piece was that? The Avila?

Charlotte: Yes. It was beautifully packed, and I was so glad to get rid of all the rubbish. Louis was so sick, and he died a year later-

Photographer: Yes, but how did you get back the--

Charlotte: Well, they had to wait until 10:00 for the manager and then the manager said: "Why didn't you count them? You had the opportunity... By now all these second-hand wood cases would be usually burnt, there are very few that we keep to use again cause it isn't done that sort of way"... Well, he may be felt... it wasn't quite true... But at 4:00 in the afternoon he phoned up and he said: "I got good news for you, we found it". It was at the bottom of one of the crates, and it was lying under almost a whole lot of papers which looked exactly like the painting upside down and we never noticed it.

Photographer: So, you felt really good the next day?

Charlotte: Yes

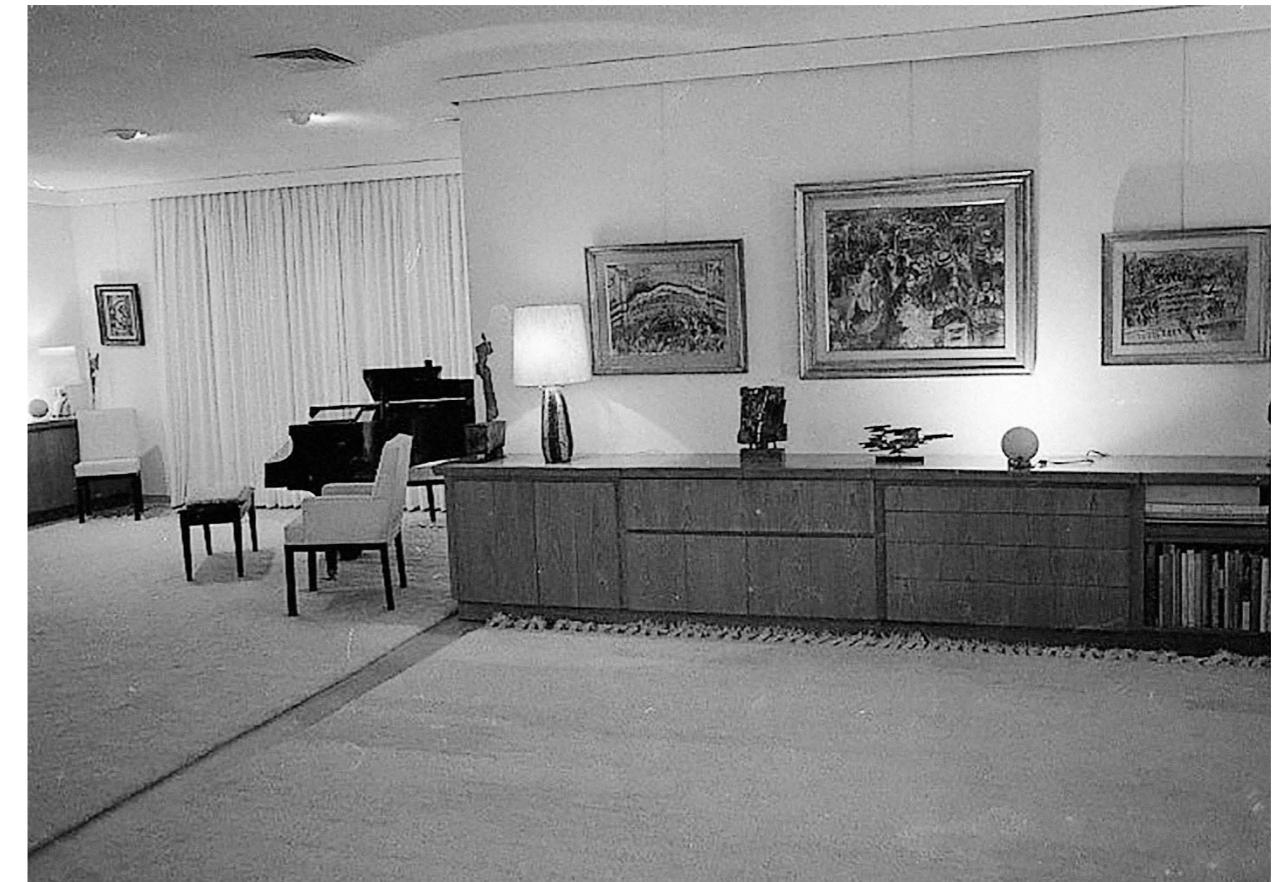
Photographer: You were 24 hours without your Avila...

Raoul Dufy, Avila, watercolor, 1949

This is the music room

Music Room

WEST	Art: Raoul Dufy, Voliers (Regatta), 1935, oil on canvas Felicia Pacanowska, Untitled study, 1956, gouache Felicia Pacanowska, Untitled study, 1956, gouache Michael Guino, Construction, metal Michael Guino, Untitled Construction, metal Michael Guino, Construction, metal Anonymous, African modern bust, ebony Michael Guino, Construction, bronze Michael Guino, Mother and Child, nails Michael Guino, Construction, bronze Anonymous, 2 ashtrays, bronze Hansen Lymann, Construction, metal Otto Monestier, Female Torso, metal Georges Braque, Trees at La Ciatat, 1907, oil on canvas Georges Braque, Landscape at Etretat, 1930, oil on canvas Georges Braque, Still Life with Mandolin, 1933 Marc Chagall, Pogrom, gouache on paper Jean Pougny, Interior, 1948, oil on paper (south) Jean Pougny, Interior with Musicians, 1948, oil on canvas (south) Jean Pougny, Harlequin, 1948, oil on canvas (south) Jean Pougny, Plage I, 1951, oil on canvas (south) Jean Pougny, Chair, 1947, oil on paper (south) Jean Pougny, Plage II, 1953, oil on paper (south)	Art: Raoul Dufy, Portrait of Charlotte Bergman, 1951, oil on pressboard Anonymous, Pregnant kneeling woman, Pre-Columbian, terracotta Anonymous, Pre-Columbian vessel, terracotta Michael Guino, Construction, metal Cesar Baldacchini, Wing, bronze Raoul Dufy, St. Adresse (Night), 1950, oil on canvas Raoul Dufy, Deauville, 1924, oil on canvas	Art: Raoul Dufy, Violin Concerto, 1951, oil on composition board Raoul Dufy, Le Moulin de la Galette, 1951, oil on canvas Raoul Dufy, The Red Orchestra, 1951, oil on pressboard Rouault, Georges, Les Paysans, 1937, oil on wood Rouault, Georges, L'Ahuri, 1948-52, oil on wood Michael Guino, Construction, metal F. E. McWilliam, Two Standing Figures, 1955, bronze Consagra, Dramatic Colloquy, 1958, bronze Mario Negri, Ricollo Allegoria Monumental, maquette, 1957, bronze Rouault, Georges, Les Automobilist, 1909, watercolour on paper (south) Rouault, Georges, Pieta, 1948, oil on linoleum (south) Rouault, Georges, Pierrots, 1948, oil on linoleum (south) Rouault, Georges, Pieta, 1948, oil on linoleum (south)	Art: Rouault, Georges, Songe Creux, 1948-52, oil on wood Georges Braque, Toreador, 1953, ink and watercolour Georges Braque, Ajax, 1948, gouache Miguel Berrocal, Maria de la O., 1964, bronze Amaldo Pomodoro, Sera, 1963, bronze Mario Negri, Coppia, 1959, bronze Alexander Archipenko, Reclining Figure, terracotta Mirko, Copper Construction, 1958, copper sheet Six pieces of pottery, antique, middle-east
EAST	Furniture: Built-in cabinet with books and loudspeaker. Above it, two ceramic-based lamps and a spot-light	Art: Raoul Dufy, Violin Concerto, 1951, oil on composition board Raoul Dufy, Le Moulin de la Galette, 1951, oil on canvas Raoul Dufy, The Red Orchestra, 1951, oil on pressboard Rouault, Georges, Les Paysans, 1937, oil on wood Rouault, Georges, L'Ahuri, 1948-52, oil on wood Michael Guino, Construction, metal F. E. McWilliam, Two Standing Figures, 1955, bronze Consagra, Dramatic Colloquy, 1958, bronze Mario Negri, Ricollo Allegoria Monumental, maquette, 1957, bronze Rouault, Georges, Les Automobilist, 1909, watercolour on paper (south) Rouault, Georges, Pieta, 1948, oil on linoleum (south) Rouault, Georges, Pierrots, 1948, oil on linoleum (south) Rouault, Georges, Pieta, 1948, oil on linoleum (south)	Furniture: Two built-in cabinets (made of bleached teak) on each corner. Right one includes tape-recorder, gramophone etc., and above it a lamp on ceramic base by Nina Zanger and a spot light "Arteluce". Above the left cabinet: lamp on ceramic base by unknown American artist Between the cabinets: 6 chairs, 2 armchairs and a cushion in a row, cotton curtains	
	Furniture: Nest of 3 tables, 2 on the right corner, with a brown-glass vase on them, and 1 on the left. 1 sofa, 1 armchair, 1 armchair without handles, 1 stool, coffee-table in the middle with a lamp by Russell Right. Expanding dinner-table with a spot light on it Chest with 2 straight shelves and 3 round corner-shelves	SOUTH-EASTERN CORNER: On coffee table: Anonymous, Abstract Bird 2 hand-made carpets from Rabbat, Morocco, 4x8m. and 4x4m Baldwin piano with a spot light "Arteluce" on it, piano stool, violin and guitar in cases on the floor		

Charlotte: This is the music room, and as I don't have room enough to make a room for each artist, I have one wall for Braque,²⁵ one wall for Rouault, and two walls for Dufy. And in this room, they are all oils. And this is the music room and we have lots of performances.

That's all. All the paintings I have I bought straight from the artists, not one did we buy in the shop or from the gallery. All straight from the artist. That's it.

Photographer: Here is the painting of Charlotte by Dufy in the 1950's. The interesting thing about this portrait is that 47 years later it is still the same Charlotte Bergman, very much the same person.

Charlotte: I don't think so.

Photographer: The same eyes, the same charm. One can capture Charlotte. This is a painting she is very pleased with.

חדר המוסיקה. טליה קיון, גיא שרכ, 'הՃ'.
הפרפורמראית בתפקידו הצלם ושרלוט.

Georges Braque, Still Life with Mandolin, 1933

²⁵ כבר החל מ-1908, הייתהطبع דומים נושא מרכיבי ביצירתו של ז'ורז' בראך. בשני שליש מצוריו הםطبع דומים, ובהם מספר חפצים במגוון אינסופי של גרסאות. המנדולינה, הקערה ודף התווים הראויים ביטבע דומים עם מנדולינה' הם בין נושאיו הראשונים המופיעים כבר החל מ-1908. השולחן זקטן נראה לראשונה ב-1912-1911, ואילו השימוש במרקמים של עץ, של חיפוי עץ, של חליות עץ ודמוי ניר להיפוי קירות מופיעים החל מ-1912. המוטיבים האלה הם עותות להכשרתו במוקמתם של בראך בבע בתים, ומוסיפים ממד של מרכיבים לציריה, ממד המועמעם עוד ביטבע דומים עם מנדולינה' על ידי ערבות של חל אلحן הצעב. התוספת האחרונה לחפצים היא המפית, המופיעעה רק בשנת 1928. בציור שלפנינו, השולחן עמד במרכזה ומותקה קדרימה במעט עד ליזוית מאונכת, ואילו רגלו המפוארות (בצורה פותחן בקבוקים) נראות מן החזית. רגלי השולחן מעוגנת את המחבר לכו התהנתן של הר' מפרסומי מוזיאון ישראל, Abrams, N. Harry, 2005

טליה קינן, גיא שרכ, פעולה ואמננות מדיה : הד

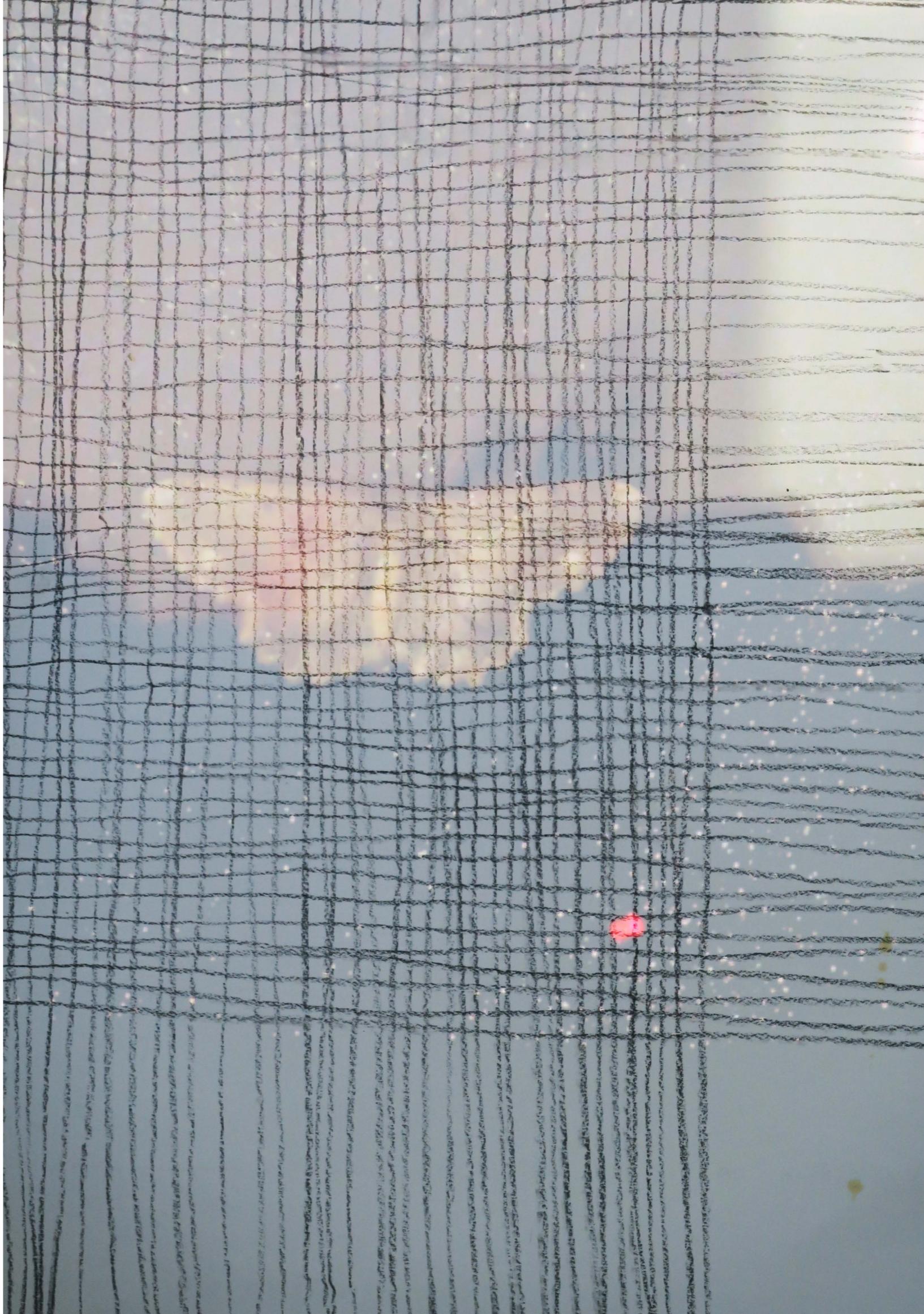
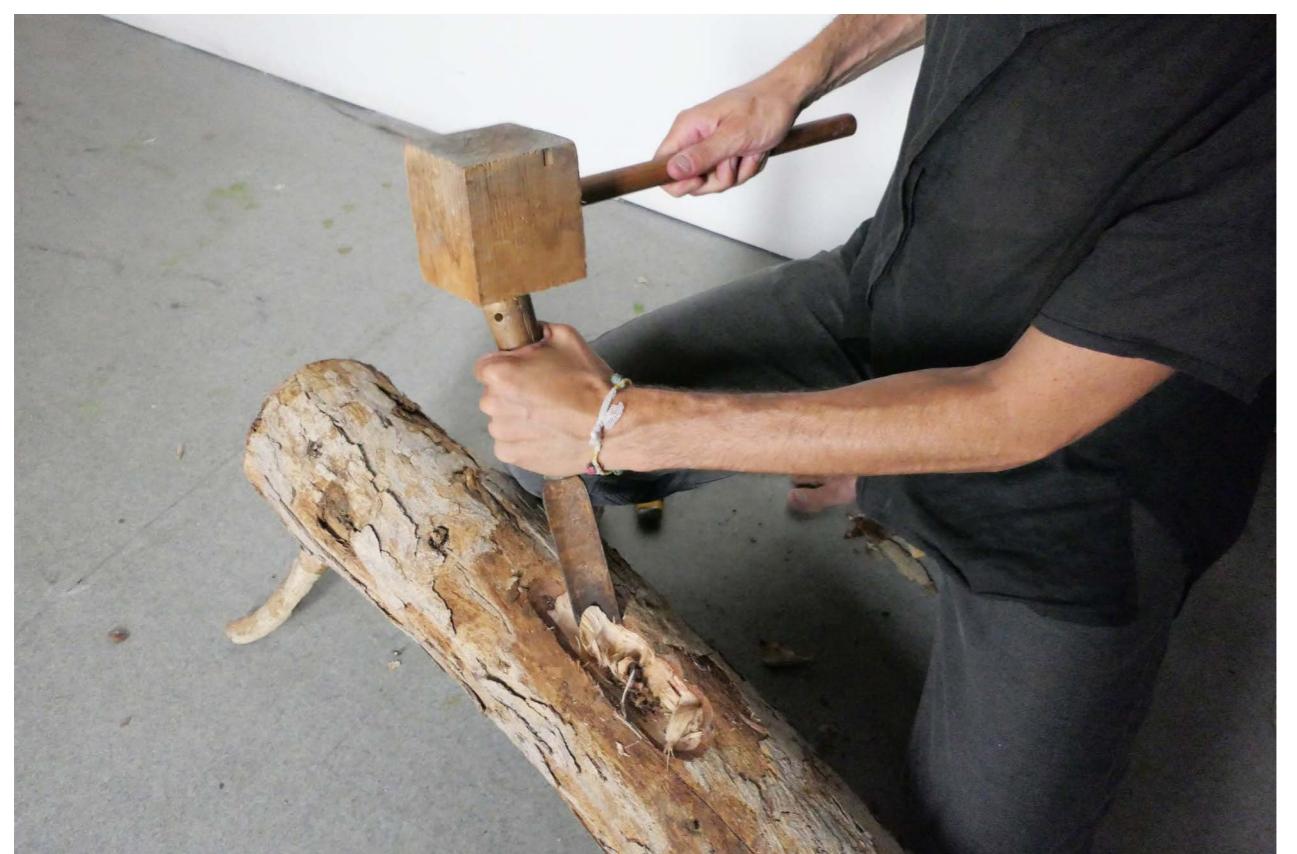
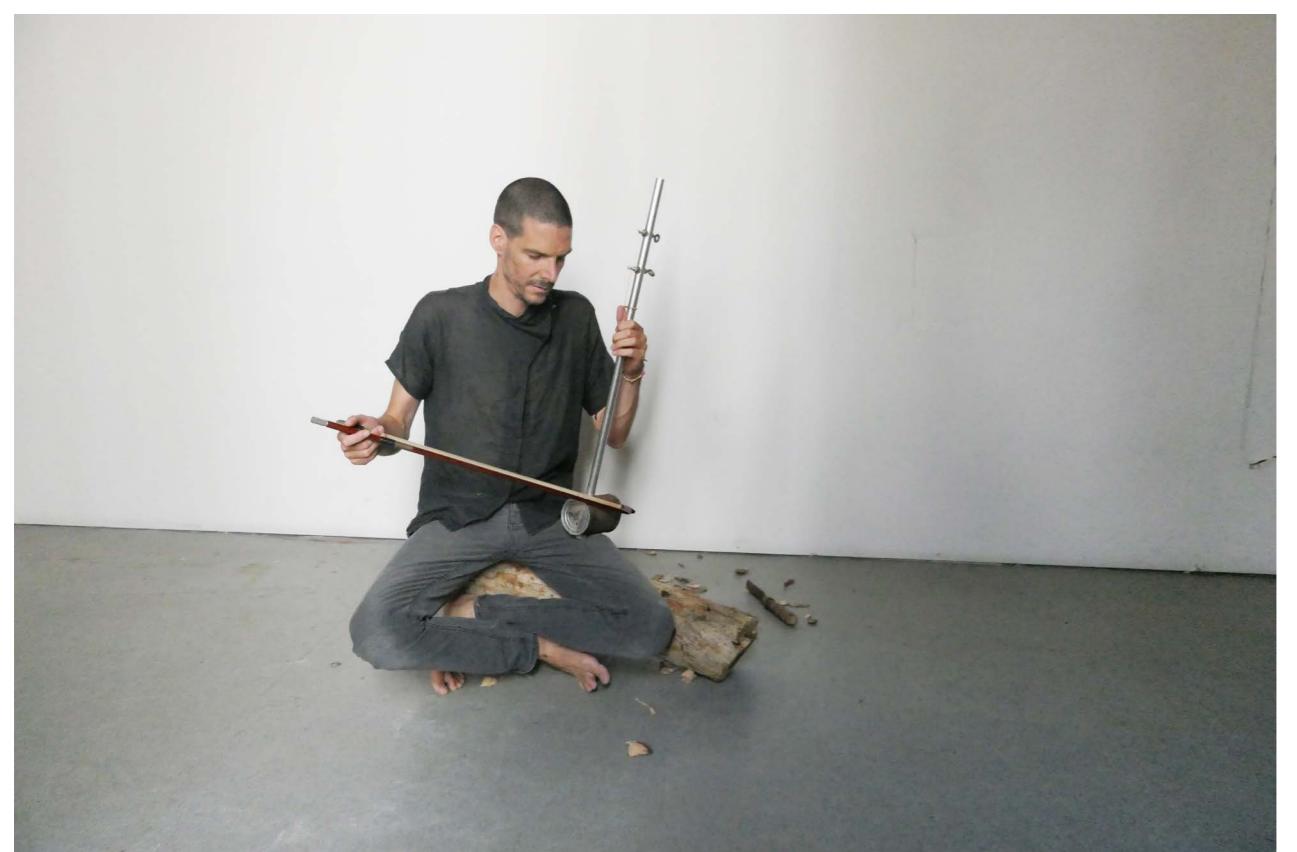
				אומץ
ע	עוגות	בלישון	פסנתר	יש
דבר	מרתף	סלון	כנת	עושר
ספה	חלון	שטייח	ברזים	אין
איבר	וופי	עמק	זהב	عمل
בתוכן	כלוב	טבע	ציפור	אין
חלל	כסא	ילד	מכור	זיהה
נפתח	ה	ה	כד	יש
חלל	דומם	נמכר	חלל	חלל
				מלא

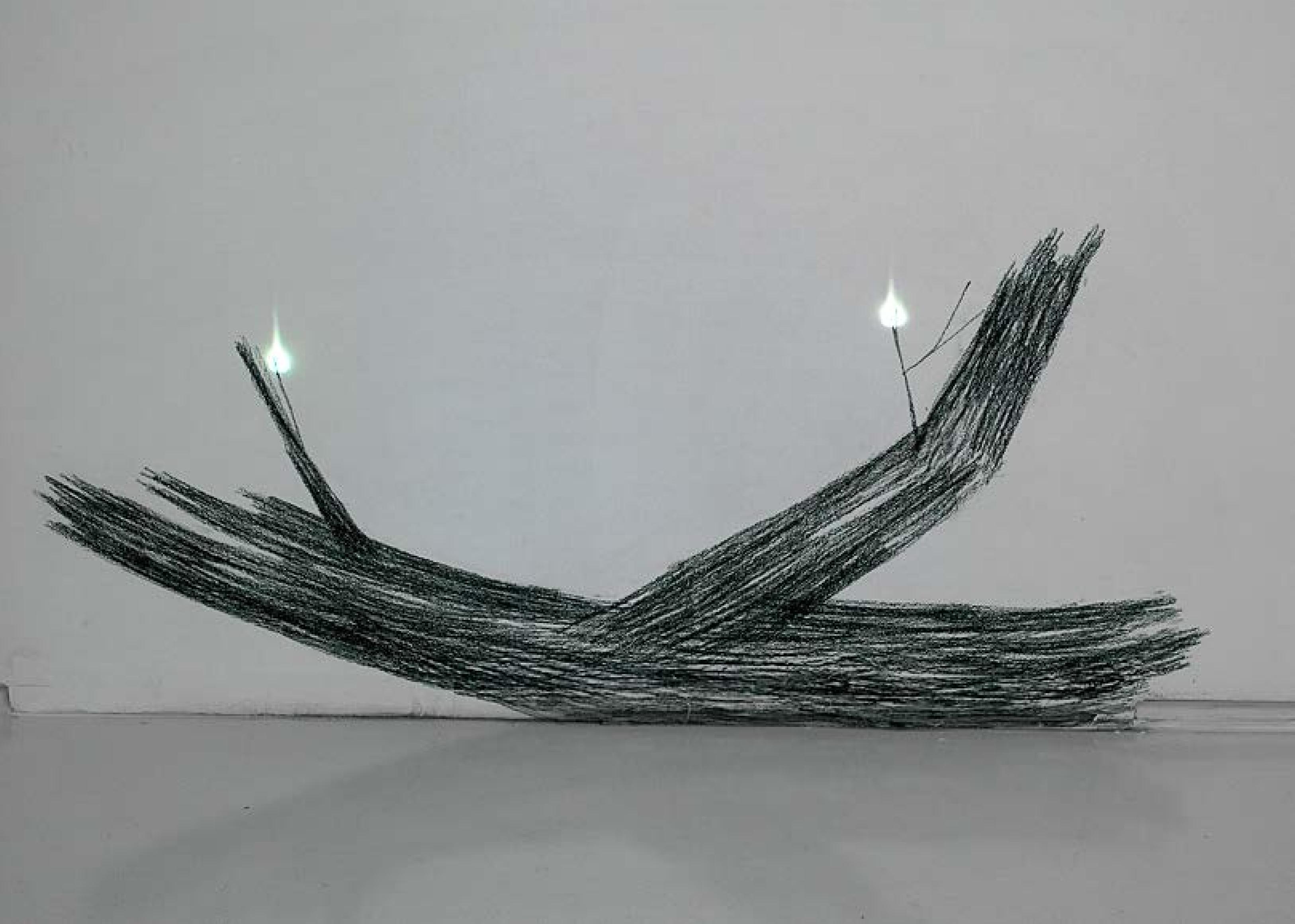
[...] there is a theater box inside the house, overlooking the internal social spaces, so that the inhabitants become both actors in and spectators of family life – involved in, yet detached from their own space. The classical distinctions between inside and outside, private and public, object and subject, are no longer valid.²⁶

Beatriz Colomina

Beatriz Colomina,²⁶
 "Intimacy and
 Spectacle: The
 Interiors of
 Adolf Loos," in:
 Victor Burgin,
 In / Difference
 Spaces: Place and
 Memory in Visual
 Culture, Berkeley,
 Los Angeles and
 London: University
 of California .Press,
 1996, p. 148

גם למרתף, נוכל למצוא לא ספק שימושים [...] אבל לפני הכל הוא הישות האפלה של הבית, הישות המשתתפת בכוחות התות-קרקעים. כשהאנו חולמים במרתף, אנו מתואמים עם האי-רציוונליות של המעמיקים.

²⁷גסטון בשלאר,
הபואטיקה של החלל,
תרגום: מיר קדישזון,
בבל, תל אביב, 2020,
עמ' 130, 56.

הארון ומדפיו, המכטבה ומגירותיה, התיבה ותחתיתת הcupola, הם כולם איברים אמיתיים של החיים הפסיכולוגיים הסודדים. לאו "אובייקטים" אלה וכמה אחרים, בעלי ערך, חיינו האינטימיים יחסרו מודל של אינטימיות. אלה אובייקטים מעורבים, אובייקטים – סובייקטים.²⁷

גסטון בשלאר

Dec 73 50. 000

Paid to Kaufs 200.627.96
3.000. —

June 74 10. 000

Aug 2nd 10. 000

5. 000 do be paid for
glass
\$ 228.627.96

2 Bathroon fixtures \$ 2990.
2 Kitchen appliances 4410.
door handles 480.
fixtures 300.
shades 1200.
inel tiles 9.18⁰

Kitchen closets
32.000 Ls. Dip. 20.000
Transport N.Y. to Jernigan
Hauls do. \$ 9.749.52

Souvenir affectueuse de
amie de classe
Germaine Lockerla

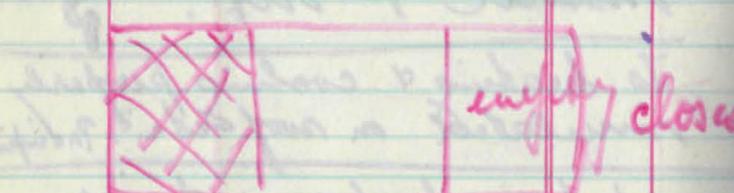
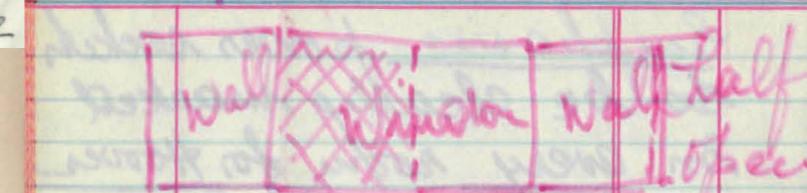
Chère Charlotte,

Pour vous prouver ma sincère amitié,
J'ai risqué de me risquer qu'à moitié,
Je vous ai peint une branche à fleurs,
Béfornard des souhaits de bonheur

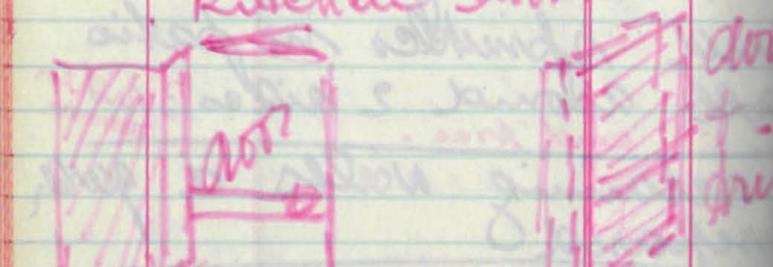
Votre amie,

Jema Van Aerde

My Bedroom Window

Kitchen door

May 20th 74

make downstairs closet
off laundry absolutely
damp proof as all the
rest of the house!!!

All designs for windows
and railings have to
be OK'd by me
inside and out!

This is Henry Moore room

טליה קין, פרח שדה, צבעי שמן על נייר, 2016

Bedroom			
EAST	Art:		Bedroom Bath
	Henry Moore, Madonna and Child Wrapped (Day time), 1950, mixed media, colour	Henry Moore, Stringed Head, 1938, bronze	Furniture:
x	Henry Moore, Four Draped Reclining Figures, 1942, mixed media, colour	Henry Moore, Stringed Head (one of 4), 1967, bronze	Olive-tree table coated with black lacquer (similar to dining table but smaller)
	Henry Moore, Study of Heads, 1932, mixed media		2 turquoise silk chairs
	Henry Moore, Three Studies of Artist's Child as a Baby, 1947, mixed media		
	Henry Moore, Madonna and Child Wrapped (Night time), 1950, mixed media, colour		Clay head statue, 2 papier-mache ducks and 3 papier-mache chickens from Kashmir, white vase with dried-leaves, brown curtains
	Henry Moore, Shelter Scene - Two Sleeping Figures, 1941, mixed media		
	Henry Moore, Five Women, 1948, mixed media, colour		Toilette: 3 papier-mache owls, abstract white sculpture by Therese Censor
	Henry Moore, Study of 6 Rocking Women, 1950, mixed media, colour		
	Henry Moore, Study of 16 Heads, 1930, mixed media		
	Henry Moore, Four Figures, 1941, mixed media, colour		
	Henry Moore, Five Studies for Rocking Woman and Child, 1949, mixed media		
	Henry Moore, Five Sketches, 1949, mixed media		
	Furniture		
	Continuation of cabinet as a desk, lamp with ceramic base by Russell Right and bronze hand of Rasputin. Turquoise silk armchair		
SOUTH	Art:		
	Henry Moore, Standing Figure #3, 1952, bronze		
	Henry Moore, Standing Man, 1950, bronze		
	Henry Moore, Standing Figure, 1952, bronze		
	Henry Moore, Relief Plaque (three forms), 1960, bronze		
	Henry Moore, Reclining Figure, bronze		
	Henry Moore, Figure (Abstract Upright), 1936, bronze		
	Henry Moore, Reclining Figure, bronze		
	Henry Moore, Three Piece Reclining Figure, Abstract, 1963, bronze		
	Henry Moore, Reclining Figure, bronze		
	Henry Moore, Reclining Figure, bronze		
	Henry Moore, Reclining Figure, 1945, bronze		
NORTH	Art:		
	Henry Moore, Women and Children in Bombed-Out Building, 1941, mixed media		
	Henry Moore, Shelter Scene, 1941, mixed media		
	Henry Moore, Seated Woman, bronze		
	Henry Moore, Maquette for Upright Exterior and Interior Form, 1952-53, bronze		
	Henry Moore, Reclining Figure, bronze		
	Furniture		
	Built-in cabinet with drawers.		
	Built-in wardrobe		
WEST	Art:		
	Henry Moore, Three Family Groups, 1944, mixed media		
	Henry Moore, Family Group with Angels, 1944, mixed media		
	Henry Moore, Study for a Family Group, 1945, mixed media, colour		
	Henry Moore, Large Three Fates, 1950, mixed media		
	Henry Moore, Two Studies of Madonna and Child, 1943, mixed media, colour		
	Henry Moore, Study for Five Figures, 1949, mixed media		
	Henry Moore, Two Studies for Madonna and Child, 1943, mixed media		
	Henry Moore, Seating Figure, bronze		
South	Art		
	Junko Frank, Nuages et plantes, 1962, oil on canvas		
West	Furniture		
	Double bed with 2 stands, small metal armchair in the corner		

Photographer: This is the entry to Henry Moore room. She uses it as a bedroom and all the works are by Henry Moore. She was a very close friend of Henry Moore, as she told us earlier... It's an enormous collection of Henry Moore. The whole wall is surrounded by the War drawings, I believe Henry Moore was an official artist recording the War.²⁸

This room now serves as Charlotte's bedroom. It is a room that in recent years very few have visited. When she sleeps or when she rests there are Henry Moore's all around her.

Charlotte: The Henry Moore Room, now it's my bedroom.

Photographer: I remember you telling me a story how you started the first Henry Moore in a framing store. You saw it hanging on the wall and it had a great appeal to you.

Charlotte: It wasn't even hanging, it was standing against the wall and it was a very interesting drawing and I asked the man: Whose work is that? Oh, he said, buy this, they are very poor people, and nobody knows about him and maybe you would like to buy it. I said, Yes, how much will it be? He said, 30 shillings. I said, all right. I bought it,

Photographer: What does it portray, the drawing?

חדר הנרי מורה.
הפרפורמראית בתפקידו הצלם ושרלוט

I still have it and it was once my most favorite and right now it is in my NY safe because I'm so afraid to lose it.

Charlotte: It looked like a floating figure... And the next year I saw another one... And we couldn't put it down in our living room because people thought we were... not all there... We put them in the billiard room at the top of the house and that's where they were until they came to America with some of our furniture and the rest was all lost in London²⁹ with many things we had besides. And these two somehow escaped and they are both in my safe in NY.

הפרפורמראית מתערבת בתפקיד סוכנת הבית
ובבת הלווייה

Henry Moore- it was a family thing - a father, mother and children. She was horrified one day when she crossed the museum

and there it was - it was used as a door stop. It is not there because she sold it later on.

²⁸בזמן מלחה"ע II ומערכת ה"בליז'" בלונדון יצר הנרי מורה רישומים של תושבי לונדון שמצאו מקלט ברכבת התתיתית בזמן ההפצצות.

²⁹שרלוט ברגמן מתכוונת להפצתה בתקופת מערכת ה"בליז'" בלונדון במלחה"ע II.

Moore, it was a family thing, a father, mother and children. She was horrified one day when she crossed the museum and there it was, it was used as a door stop. Henry Moore, it was a family thing, a father, mother and children. She was horrified one day when she crossed the museum and there it was, it was used as a door stop. Henry Moore, it was a family thing, a father, mother and children. She was horrified one day

פטירה אגריסטיבית במפגש קיר ותקרה בבית ברגמן.

הפרפורמראית פותחת דלת לחדר הרחצה
והשירותים, מצביעה על ברזי זהב בכיר,
בבידה ובאמבטיה. מעבירה יד על ידית
זהב מעל הסבוניה

לא מילימ

הפרפורמראית פותחת מגירות בהן נמצאים
חפצים אישים של שרלוט: אלבומים,
מכתבים, יומנים, ספרי טלפונים, הקדשות,
תמונהות, גלויות, אלבומי פרחים מיבשימים,
ציורים, רישומים אישים, ספרי אמןות עם
הקדשות אישות לשRELLOT

לא מילימ

הפרפורמראית מתבוננת בעצמה, בקהל,
בדלת ובמגירות, המשתקפים כולם
במראה מקיר לקיר. הפרפורמראית
מצביעת על פסל ראש, דיוקן עצמי,
יצירת אמןות של שRELLOT ברגמן.

לא מילימ

הפרפורמראית מובילה את המבקרים
דרך מסדרון, פותחת דלת אל
חדר האיפור, מצביעה על בקבוקי
בושם *suné*, שפטונים, קופסאות
ומברשת פודרה, קופסת תכשיטים

לא מילימ

במראה משתקפות דלתות של
ארונות איחסון

לא מילימ

³⁰ולטר בנימין, המספר, בתר: מבחר כתבים, כרך ב': הרהורים, תרגום מרמנית: דוד זינגר, תל אביב, הקיבוץ המאוחד, 1996, עמ' 185.

הגסיסה מסולקת יותר ויותר, בדיון המודרני, מהעולם הנטפס על ידי החיים. לפנים כמעט לא היה בית או חדר שלא מת בו או-פעם אדם [...] היום חיים הבודגנים כדורי-יבשה של הנצח בבדים שנוטרו נקיים ממיתה, וכך שופם מתקרבם הם מאוחסנים על-ידי יורשיהם בבטה הצלמה ובבטה-חולמים. אלא שמצב העניינים הוא זהה שלא רק דעתו וחכמתו של האדם, אלא בראש וראשונה החיים שחי - והם החומר שסמן קורצ'ו הסיפורים - קונים להם לראשונה צורה בת-מסורת אצל מיטות הגוסס.³⁰

ולטר בנימין

**היא אהבה אנשים.
אהבה אנשים.
אבל באופן טבעי.
שומ דבר מלאכותי
לא היה אצל.
היא הייתה אישת
פשותה.**

- מהה היא נפטרה?

בעיקר איבוד דם והזדקנות.

ראיון עם רופא מנתה

אני כירורג, יש לי משרד פשוט. קטן ופשוט מאד. אני אוהב תמונות, אני לא אדם שיעוד על אמנויות. היא באה [לניטות] בלבד. שמתה אותה לא בחדר מיוחד אלא בחדר עם עמק. שום פרטניזיות, שום דבר. אישת פשוטה, חביבה, נחמדה. היא הייתה אישת כל כך... מתקבלת...

- האם היא התלבשה בפשותה?

פשוט לגמרי, חלאק. היא הייתה היא, וכך היא התלבשה גם.

- היא ענדת תכשיטים?

שומ דבר, שהיא חושב שיש לה עשר צהה. לא יהלומים ולא דברים כאלה. אין שום דבר!

- איפור?

לא, פשוט! שומ דבר, שומ דבר.

I know most of you have known Charlotte much longer than I, but in the four years that I came to know her, she became like a grandmother to me so I hope you will allow me to say a few words in her memory. I believe that God sent me to the Israel Museum to meet Charlotte and I am eternally grateful to the universe for giving me those four years with her. We looked out for each other and we loved each other.

She was more than just a friend, she was a role model, a living example of how life is a grand adventure, endlessly interesting and full of opportunity. She made me feel that I still have my whole life in front of me, that anything is possible, and that dreams can be fulfilled at any age. She once described to me arduously climbing an almost vertical mountain side in Sri Lanka to see some frescoes painted on a cave wall. When I asked how old she was when she did that she replied, "Oh, quite young, maybe 74 or 75." In the words of Shakespeare: "Age cannot wither her, nor custom stale / Her infinite variety."³² Her stories were legendary, and I sat enthralled at her feet, never tiring of them. Dinner with Picasso; tea with the Queen of Belgium; travels with Dufy; the time she and Louis accidentally gate-crashed the British royal family; the time she was kidnapped and jumped out of a moving car on the New York freeway in her 80s. Her travels to almost every country of the world, driving across Europe in her 70s and 80s, an age when most people are entering their dotage. And her family stories: how her father came to Antwerp from Poland, missed the boat to America and almost by chance became an Antwerp diamond merchant; how she was courted by her beloved Louis; her childhood in Antwerp; and her wickedly funny stories about her mother-in-law in England – they were all the stuff of novels. I cherished the opportunity to learn history from a living witness: how as a 12-year-old girl she looked out of the attic window of the house in Spa to see the horizon burning with the fires of the First World War, the Roaring Twenties, the tragedies of the Second World War, and the birth of the State of Israel. The stories were endless and endlessly interesting. I can barely believe the stories are silenced, the twinkle in her eye extinguished. But for me, my most joyous memories will always be those moments of quiet intimacy, two friends sitting across from one another at the kitchen table, sharing recipes and jokes, discussing the politics of the day; my telling her what was new in the museum or the supermarket, and Charlotte giving me advice on everything from what clothes to wear, to how to cook a whole salmon. She had opinions on everything, and it was all worth listening to. Even when confined to her home, she was absolutely on top of current events and I think she could probably have run the country herself given half the chance. She was always delighted to see me and took pleasure in every encounter, as did I. And she introduced me to wonderful people, many of whom are here today. I think part of me believed she would live forever. In the last few weeks and months, we shared our sorrow at the unfolding events in this country to which we both came as ardent Zionists, and both loved with all our hearts. Like Rachel Imenu, she literally cried for the fate of her people. It is therefore no surprise to me that she died on Erev Tisha Be'av and was buried on Tisha Be'av because she had boundless love for Israel, Jerusalem, and the Jewish people. From now on, on the day we remember the destruction of the Temple, I will also remember my dear friend Charlotte, for she was a temple of love and wisdom for me. Words are simply inadequate to express how much I will miss her. A great light has gone out, and yet in her legacy to the State of Israel and its citizens, and especially in this museum, her spirit will live on. A few days before she died, I said to her: "Charlotte, you know how much I love the Museum. But of all the treasures in the museum, for me you are the greatest treasure." By then she could hardly speak but she smiled and blew me a kiss, as she always did when I took my leave of her. I will carry that smile and that kiss with me to the end of my days.

Susan Strul

³¹ באירועה גב' סוזן סטרול,
מ"מ אש אגף לקשרי חוץ,
מוזיאון ישראל, ירושלים.

William Shakespeare,³²
Antony and Cleopatra,
.Act II, Scene 2

טליה קינן, פרחיה שדה, צבעי שמן על נייר, 2016

afilov:

ראיון עם אוצר והיסטוריון אמנות

שמע, זה מدقא. הכל היה מלא צירום. נכנסת בתוכה שאתה בתוך מזיאן. עכשו, זו תחושה של פליטים. האמת, אתה צריך לעשות משהו. אי אפשר שתבייא לפה אנשים ככה... זה מدقא...

- למה אתה לוחש?

כי אין לי הרבה מה להגיד, חוץ מזה שהוא מתחפכת עשר פעמים בתוך קברה.

- אני רוצה לשאול...

אני דוקא רוצה לשאול אותך שאלה מرتתקת - האם יש דרך, שהיא מעניינת מבחינה אוצרותית למזיאן, שלקראת האירע זהה ישחזרו את האוסף של שרלוט ברגמן?

- על זה אני רוצה לשאול אותך שאלה מעניינת... מהחר שאני עוסק באוסף, אבל האספנית איננה והאוסף התפזר בחלקו או בחלקו החשוב...

ברובו המוחלט.

הפרטומריה מלווה את המבקרים לעבר דלת היציאה.

- האם העדרו של האוסף, העובדה שהאוסף לא קיים Caucus, הוא נושא...

Ideals of Home

It is true that the buildings and furnishings which we describe as beautiful evoke aspects of happiness, we might nevertheless ask why we find such evocation to be necessary. It is easy enough to understand why we would want such qualities as dignity and clarity to play a role in our lives; less clear is why we should also need the objects around us to speak to us of them. Why should it matter what our environment has to say to us? Why should architects bother to design buildings which communicate specific sentiments and ideas, and why should we be so negatively affected by places which reverberate with what we take to be wrong allusions? Why are we vulnerable, so inconveniently vulnerable, to what the places we inhabit are saying?³³

Allain de Botton

Allain de Botton³³
Architecture of
Happiness, London:
.Penguin Books, 2014,
p. 106

The Bergman House at the Israel Museum

Charlotte Bergman, who built this house and lived in it for three decades, was born in Antwerp in 1903, the daughter of a Polish-born diamond merchant. Following her marriage to Louis Bergman, an English architect with whom she shared a great love of travel and art, she resided in London for many years. The Bergmans, a devoted couple, traveled together to every corner of the globe, including a first trip to Israel and the Middle East in the 1920s. Their travels, and their discerning interest in art, brought them into contact with artists at the start of their careers – among them Pablo Picasso and Henry Moore – from whom they bought works already in those early days. They were particularly close to Raoul Dufy, a friend who often joined the couple on their travels, and whose portrait of Charlotte hangs in the salon. The Bergmans never called themselves art collectors; rather, they purchased art that pleased them, and so the other artists represented in their collection include Braque and Chagall, but also those, such as Antal Biro, who never achieved the same recognition.

At the outbreak of the Second World War, Charlotte and Louis were on vacation in the United States and never returned to live in England. Charlotte lost many members of her European family during the Holocaust. In New York, the Bergmans were involved with the leading events and personalities of the day, and their apartment became a salon for music, art, and politics. They became fervent supporters of the Zionist movement and the nascent State of Israel.

Even after Louis's death in 1955, Charlotte retained her strong sense of adventure and continued to travel widely, acquiring new works of art throughout her life. Her Zionism led to the decision to immigrate to Israel following the Six-Day War. Sharing Teddy Kollek's early vision for a national museum in Jerusalem, she had been involved in the establishment of the Israel Museum, and she became an active – though often anonymous – supporter of numerous other philanthropic concerns in the country. In the 1970s, with Teddy's encouragement, she built her permanent home on the Museum grounds, bringing her collections of art and ethnography with her. Here in Jerusalem, as in New York, Charlotte was known for her hospitality, hosting many charitable events and welcoming visitors from Israel and abroad in this house.

She lived here until just before her 99th birthday, passing away in her beloved Henry Moore room in the summer of 2002. The house and its paintings, sculptures, ceramics, and works on paper were bequeathed to the Museum. Charlotte asked that the house be used as a venue for special events, as it was in her lifetime, and that it be viewed as the home of an art lover at the end of the 20th century, in the spirit of the Museum's period rooms. The legacy of Charlotte Bergman – a wonderful hostess, superb story teller, avid connoisseur, and dedicated philanthropist – lives on in the house she built at the Israel Museum.

Scherf hollows out a tree trunk, transforming it into a sounding box of a musical instrument. Keinan creates a charcoal drawing of a burnt tree trunk, which she scorches by projecting flames on it. Interior and exterior, empty and full, echo one another in their work. These are supplemented with works by the late photographer Aliza Auerbach, a friend of Bergman, who documented the house in 1980 in a series of black-and-white photographs.³⁷ Her photographic testimonial is an integral part of the language of the performance and its book (see below). The body of artwork is swallowed up among the Museum's collections, the house gradually loses its body heat and pulse, as Charlotte Bergman's imprint hovers over all these as a passing shadow.

Bergman lived in the house from the mid-1970s until her passing in 2002 at the age of 99. As per her agreement with the Israel Museum, the contents of the house and most of the art collection were kept intact for ten years after her death. Occasionally, public and private events were held on site. While working on the performance (2019), due to the discovery of an "aggressive fungus" in the building, all the original works were transferred to the Museum's warehouses and exhibition halls. The kitchen, designed in 1970s American style, and the back porch were converted into an industrial kitchen and a dining room for the Museum staff, disrupting the house's restoration. Bergman House: A Gallery Walk is a tribute to Charlotte and Louis Bergman, a couple of art collectors and generous benefactors. The Bergman Collection was never documented in a catalogue by the Israel Museum; therefore, we decided to attach an accurate description of the contents of the house, its furniture, objects, and the impressive art collection (as prepared by former museum registrar, Miriam Apfeldorf) to the performance book as an act of rectification (*tikkun*).

The sources of inspiration for this work shed light on private aspects in Bergman's personality, while illuminating the private case as part of the construction of local, Israeli-Zionist culture, and its quintessential symbol—The Israel Museum.

³⁷Photos by Aliza Auerbach appear without titles on pages: 5, 8, 15, 17, 33, 61, 67, 70, 71, 75, 91, 109, 112, 117

Hadas Ophrat

Prologue

Bergman House: A Gallery Walk is an interdisciplinary work performed in the house of modern art collector, Charlotte Bergman, on the grounds of the Israel Museum, Jerusalem. Six artists shed light on her private world and the public/institutional space in which it transpired: in a luxurious villa, but also in forced isolation, surrounded by fences and security guards. Bergman's presence still permeates the house, which is gradually being emptied of the collection of paintings, sculptures, and artefacts; perhaps it is rather the zeitgeist and the architectural style that permeate it. The story of Bergman's life and her love for art is woven and enmeshed in the fabric of relations between the collector and the museum, raising questions about the relationship between the individual and the establishment, and between the private and the public, which seem inseparable. Symbolically, the interior design is a replica of Bergman's New York apartment, while the house was built in the modern architectural style as an integral part of the Israel Museum, ostensibly embraced, or perhaps smothered, between its arms.

Bergman House was designed to preserve and showcase a collection of art objects in the domestic context. The concept was conceived by Bergman herself based on a model of period rooms such as the Rothschild Room at the Israel Museum, where the room (or house, in this case) presents the collector's taste and selections vis-à-vis her lifestyle. While there are many private houses that were turned into museums, these are almost always post-mortem venues, so to speak; ones exposed to the public after the death of their owners. Such houses and rooms—e.g. the Herzl room and the houses of David Ben-Gurion, H.N. Bialik, and S.Y. Agnon—provide a voyeuristic pleasure. We peek into a frozen life, thus experiencing a resurrection of a persona and a period, with its cultural characteristics. The Bergman House is an extraordinary example of a house that functioned as a living museum for three decades—a cross between a private home, a collector, and a private collection swallowed up into a public museum. From the outset, Bergman described her home as "the home of a 20th century art collector." Her housekeeper and companion attested that Charlotte had no illusions about the future: "After ten years they'll probably turn the house into a parking lot," she used to say with sober irony. In her lifetime, Bergman opened the house so visitors could view her collections, which span hundreds of artworks, but these visits were largely restricted to invited guests from among her close circle, to guests at private events, such as her famous birthdays held on the porch, and sometimes to public events, such as fundraising concerts held in the music room.

Bergman House: A Gallery Walk spans actions and performances in the format of a performative exhibition in the house's various rooms and spaces. While art exhibitions customarily feature artefacts, photography, and documentation, the current exhibition presents actions. Its uniqueness lies in its being time- and site-specific—namely, dependent on the relationship between the private and the public, presenting Charlotte's private life within a regulated museum space. A visit to the exhibition

transpires on two planes. In the first, performer Naomi Yoeli masquerades as a museum guide, leading visitors on a tour of the exhibition, inspired by Andrea Fraser's work *Museum Highlights: A Gallery Talk* (Philadelphia Museum of Art, 1989)³⁴. Although three decades have passed since the original performance, we decided to adopt the tactics used by Fraser—one of the most prominent figures in the discourse of institutional critique—to re-examine the basic assumptions underlying the museum and the status of artworks and private collections in our culture. Many of the ironic insights gained in Fraser's tour, especially regarding the museum's ideological agenda in relation to its customers, are also valid in the case of the Israel Museum as part of the construction of Israeli national culture. Some of the guide's texts in the current performance paraphrase Fraser's witty assertions, which represent a critical-performative stance. Other texts were borrowed from a guided tour of her house given by Bergman to a friend, an amateur videographer who had already visited the place and was familiar with its many collections.³⁵ In the video, Charlotte is clearly aware of her unique status as a guide in her home and private collection, and even chooses to pepper the filmed tour with personal stories and anecdotes about it, instead of focusing on the artistic and commercial aspects of the works. Other sources for the work include archival materials, museum publications, Bergman's diaries and personal letters, and interviews with her acquaintances and with officials at the Israel Museum past and present³⁶. All of these were gathered during a comprehensive research conducted by the undersigned in the past three years (2017–2020).

On the second plane of the exhibition, artists Hadas Ophrat, Hila Flashkes, Kinneret Haya Max, Talia Keinan, and Guy Scherf work in real time in the various rooms of the house, creating an artistic *Rashomon*; each artist and his/her point of view, each illuminating a different angle. The exhibition has no single, uniform curatorial line. Ophrat focuses on the conservation of an olive tree, planted in the inner courtyard of the house, as if it were an artifact; the tree, which also adorns the official "look" of the Israel Museum as an emblem of locality, is charged with cultural and political strata. Flashkes opts for raw clay, sculpting a still life, a variation on the theme of *memento mori* (Lat. remember death), in direct reference to the Picasso room, which previously housed dozens of the master's ceramic works, and to the use of that same room in the past as a dining room. The clay in her sculpture was not fired; soft and vulnerable, it conveys a corporeal quality, an image of life in art. Max performs a series of actions directly referring to Bergman's character and home. With the weight of her body, she attaches Bergman's portrait to the walls of the house, then cradles the house's architectural plan as if it were a leotard or a baby made of crumpled paper. The text she chose to describe her actions is a love letter. Keinan and Scherf—a visual artist and a musician—chose to work together in the music room.

³⁴ Andrea Fraser, *Museum Highlights: A Gallery Talk*, The MIT Press, October, Vol. 57, 1991, pp. 104–122.

³⁵ In the course of our work and research we discovered a home video which was filmed by an anonymous photographer, most probably a close friend of Charlotte's, during a visit to the Bergman's house in 29 June 1998. The video combines extensive documentation of many of the art works as well as a detailed tour of the house and a simultaneous dialogue with Charlotte. Though already at an advanced age, (at that time she was 97), Charlotte added many details as to her collection and the art works and told many anecdotes of her life, accompanying the tour with her comments and storytelling. The soundtrack (in English) of this video is the basis of the text of our Gallery Walk.

³⁶ The interviews in this performance do not appear by name but by the specific roles of the interviewees in the Museum or by their relationship with Charlotte Bergman. We wish to thank them for their willingness to share and enrich our knowledge and understanding of various aspects.

Hadas Oprat
Nomi Yoeli
Kineret Haya Max
Hila Flashkes
Talia Keinan
Gai Sherf

The Bergman file

Preformance book

Bergman House : A Gallery Walk

The Bergman file

Preformance book
Bergman House : A Gallery Walk